

ความรักงจำ ใจร่อยใจ

พบกันคือวาสนา จากลาคือโชคชะตา กลับมาคือฟ้าลิขิต

ปัญญาตา

ความรักจริง ใจร้อยใจ

ฐิตยาตา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พวกเขาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

สภาธรรมบาล

พิ ม ๐ ค ำ

สำนักพิมพ์

สุนทรียแห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๙๔๘

ความทรงจำในรอยใจ

ผู้เขียน : วิญาดา

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน ๒๕๖๕

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-4629-4

ราคา ๓๔๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัตชญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลภิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี้ แดงแดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชรพร บุญสูง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย

บรรณาธิการเล่ม : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช พิสูจน์อักษร : อดิญา อนันทานนท์

ออกแบบปก : สุพิน มาลัยทอง จัดรูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พี.พรินท์ (๑๙๙๑) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๔๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๔๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๔๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

บทนำ

เหม่อมองฟ้าพาทองยงเหงาช่างเศร้าจิต
เขาจะคิดถึงเราไหมใจถามหา
ฝากสายลมกระซิบย้ำคำสัญญา
บอกจะมาแต่ทำไมใจจึงลืม

‘เฮ้อ ฝนหนอฝน แทนที่จะไปตกจังหวัดอื่นที่มันแห้งแล้งและ
จำเป็นมากกว่านี้ มาตกทำไมในกรุงเทพฯ ไม่เข้าใจเลยจริงๆ’

สิตางค์นั่งโอดครวญกับตัวเองด้วยความเซ็งพลาถอนหายใจเฮือก
ใหญ่ ขณะทอดสายตาเหวๆ เหม่อมองสายฝน ซึ่งกำลังตกกระหน่ำลงมา
อย่างหนักราวกับฟ้าพิโรธ ทั้งยังไม่มีวี่แววหรือที่ท่าว่าจะหยุดลงแต่อย่างใด
ทำให้อดคิดถึงบ้านที่ต่างจังหวัดไม่ได้ เพราะถ้าฝนตกหนักเช่นนี้ ตาของเธอ
ต้องคิดว่าจะเกิดอาเพศอะไรแน่นอน ตามความเชื่อของคนโบราณที่
มักจะมองปรากฏการณ์ธรรมชาติเป็นเรื่องสำคัญและเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต
ประจำวัน

จำได้ว่าตอนเด็กๆ ตัวเธอเคยเห็นฝูงมดเดินตามกันเป็นแถว จากที่ต่ำไปยังที่สูง และเดินกันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย อีกทั้งคาบไซของตัวเองไปด้วย จึงถามผู้เป็นตาด้วยความสงสัย ซึ่งอีกฝ่ายก็บอกว่าอีกไม่นานจะเกิดฝนตกหนักและก็เป็นตามคำพูดดังกล่าวจริงๆ

หญิงสาวนั่งคิดเรื่องโน้นเรื่องนี้มาเวลา พลางก้มมองนาฬิกาข้อมืออย่างลัดดลุ้มระคนอึดอัด ทั้งรู้สึกหงวนหงวนอยู่ในใจ

ซึ่งเธอรู้ว่าสาเหตุนั้นมาจากอะไร เพราะเธอไม่ชอบเวลาฝนตก มันมีที่มาและที่ไป

และจากสายฝนที่ตกหนักกระหน่ำอยู่ ส่งผลให้การจราจรซึ่งเป็นช่วงเวลาเร่งด่วนพลันหยุดชะงักกลายเป็นอัมพาตไปในทันที แม้แต่รถมอเตอร์ไซด์ที่ปกติจะซี้ลัดเลาะแซงซ้ายปาดขวายังต้องจอดนิ่งๆ เพราะไม่สามารถเคลื่อนที่ไปข้างหน้าได้

ส่วนตัวเธอเองนั้นนั่งติดแหง็กอยู่ในรถแท็กซี่ที่จอดนิ่งๆ ไปไหนไม่รอดมาร่วมชั่วโมงแล้ว

แล้วก็พลันนึกถึงคำนิยามที่ว่า หลังท้องฟ้าสดใสย่อมมีสิ่งดีงามเกิดขึ้นเสมอ ซึ่งเธอคิดว่าไม่น่าจะจริงเสมอไปหรอก

เพราะก่อนหน้านี้ท้องฟ้ายังกระจ่างสดใส ไม่มีวีแววว่าฝนจะตกเลยสักนิด

แต่ที่เกิดขึ้นในขณะนั้นมันคืออะไรกัน!

และที่น่าเจ็บใจมากไปกว่านั้นคือ ตึกสำนักงานของเธอตั้งอยู่ไม่ไกลจากจุดที่รถแท็กซี่จอดนิ่ง เพราะเห็นได้ในระยะสายตา และถ้าขึ้นนั่งอยู่กับที่โดยรดยังไม่ได้ขยับเขยื้อนไปไหนเช่นนั้น มีหวังตัวเธอต้องเข้าประชุมไม่ทันเป็นแน่แท้

เมื่อคิดได้ดังนั้นสติางค์จึงตัดสินใจบอกกับคนขับรถแท็กซี่วัยกลางคน ที่นั่งเปิดเพลงลูกทุ่งฟังอย่างสบายอารมณ์ แถมยังร้องคลอไปอีกต่างหาก นั่นยิ่งทำให้หญิงสาวนึกถึงผู้เป็นตาขึ้นมาอีกครั้ง เพราะเพลงที่อีกฝ่ายฟังอยู่

ก็เป็นเพลงที่ตาของเธอชอบฟังเช่นกัน

“คุณลุงคะ เดี่ยวหนูลงเดินไปเองน่าจะดีกว่า”

ลุงคนขับแท็กซี่หันมามองกว้าง

“ฝนยังตกหนักอยู่เลยนะหนู” ตอปลางเฟ่งมองสายฝนที่กำลังตกกระหน่ำ และชำเลืองมองผู้โดยสารสาวสวยด้วยความเป็นห่วง “แล้วหนูมีร่มมาด้วยหรือเปล่าล่ะ”

สิตางค์ส่ายหน้าแล้วก้มลงมองชุดที่สวมใส่ นึกดำตัวเองอยู่ครامครันไม่รู้จะไรดลใจให้ตัวเองเลือกชุดกระโปรงผ้ายัดสีเทาเข้ารูป แขนยาว erva ไหล่ แถมยาวกรอมเท้าอีกต่างหากมาสวม ซึ่งดูตามรูปการณ์แล้ว ถ้าเปียกฝนขึ้นมาสภาพคงดูไม่จัดเป็นแน่ แถมร่มก็ไม่ได้ถือติดมือมาอีกต่างหาก

โอ้ย...วันนี้ทำไมถึงชวยอย่างนี้

แต่ใครจะไปรู้ล่ะ เพราะตอนออกจากบ้าน ฝนก็ไม่ได้มีที่ท่าว่าจะตกเลยสักนิด จึงได้แต่ตอบเสียงอ่อยๆ ออกไปว่า

“ไม่ได้ถือติดมือมาเลยคะ ตอนออกจากบ้านอากาศยังดีอยู่เลย”

“ฝนเอาแน่เอาอนกับมันไม่ได้หรอกหนู ลุงมีร่มที่ผู้โดยสารลืมไว้เมื่อวันก่อนอยู่ในรถพอดี หนูเอาไปใช้ก่อนแล้วกัน ไม่อย่างนั้นคงเปียกมะล่อกมะแล่กเป็นลูกหมาตกน้ำเป็นแน่” คนขับแท็กซี่ยกกลางคนบอกอย่างใจดี พलगหยิบร่มคันไม่เล็กนักส่งให้ผู้โดยสารคนสวย

“ขอบคุณมากคะคุณลุง” สิตางค์ยกมือขึ้นไหว้ขอบคุณคนขับรถแท็กซี่ยกกลางคนผู้มากไปด้วยน้ำใจ ที่หาได้ยากยิ่งนักในสังคมคนเมืองในปัจจุบัน แล้วจึงหยิบเงินซึ่งมีจำนวนมากกว่ามิเตอร์ที่ปรากฏบนหน้าจอส่งให้ “คุณลุงไม่ต้องทอนนะคะ”

“ขอบใจมาก โชคดีนะหนู”

ร่างสูงเพรียวสมส่วนเปิดประตูก้าวลงจากรถ แล้วทางร่มที่ได้รับอิห็นทนทานการมาจากลุงคนขับรถแท็กซี่ ซึ่งแม้คันจะไม่เล็กนัก ทว่าก็ยังถูกสายฝนสาดกระเซ็นใส่ กระทั่งเสื้อผ้าโดยเฉพาะชายกระโปรงเปียกปอนเป็น

บางส่วน จนต้องใช้มือซ้ายที่ว่างอยู่ยกชายกระโปรงขึ้น ช่างเป็นชาวบ้านจันทร์ที่แสนจะทุลักทุเลสำหรับเธอจริงๆ

ครั้นลิตางค์ก้าวขึ้นพุดพาทสาวเท้าเข้าไปภายในอาคารสูงได้ก็ถึงกับถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก จากนั้นจึงรีบเดินตรงไปยังลิฟต์โดยสารแล้วกดขึ้นไปยังชั้นที่ ๒๕ ซึ่งเป็นที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของบริษัทเพอร์เฟกต์โฮม (ประเทศไทย) จำกัด บริษัทรับสร้างบ้านชั้นนำที่เธอทำงานอยู่ทันที

ลิตางค์ไม่รู้เลยว่า ท่ามกลางสายฝนที่ตกกระหน่ำอย่างไม่ลืมหูลืมตาอยู่นั้น นัยน์ตาคมกริบบาวัวของเจ้าของร่างสูงผึ่งผายที่หนึ่งอยู่หลังพวงมาลัยบนรถยนต์บีเอ็มดับเบิลยูสีดำคันหรู กำลังทอดสายตามองตามร่างระเหิงไปโดยไม่ให้คลาดสายตาเลยแม้สักเสี้ยววินาที ดวงหน้าที่มักจะขมอยู่เป็นนิจแต่จะแต้มด้วยรอยยิ้มบางๆ อย่างสนใจ

ลิตางค์...อีกไม่นานหรอก พระอาทิตย์กับพระจันทร์จะต้องโคจรมาพบเจอกันอย่างแน่นอน

แม้พระอาทิตย์ในตำนานจะไม่มีวันได้พบกับพระจันทร์อีกเลยตราบนับพันดินสลาย ทว่าพระอาทิตย์อย่างเขาจะไม่วันปล่อยให้พระจันทร์อย่างเธอคลาดจากสายตาอีกเป็นอันขาด ตราบชั่วฟ้าดินสลายเช่นกัน

๑

วันหนึ่งหัวใจ

ทันทีที่ลีตางค์ซึ่งตอกอยู่ในสภาพดูไม่จี๊ดนัก จากชุดที่เปียกน้ำฝน เป็นหย่อมๆ ตรงชายกระโปรงรวมทั้งแขนเสื้อ สาวเท้าเข้าไปภายในบริษัท ก็ได้รับเสียงทักทายพร้อมด้วยรอยยิ้มจากพนักงาน หึงสาวรุ่นพี่ที่อยู่ฝ่ายขายและค่อนข้างสนิทสนมกับเธอ ซึ่งยืนอยู่ตรงแผนกลูกค้าสัมพันธ์

“แหม...น้องเดือน วันนี้แต่งตัวสวยจังเลยนะจ๊ะ”

คนถูกทักว่าแต่งตัวสวยสายหน้าไปมา พลังนึกในใจอย่างปลงๆ สสภาพเสื้อผ้าที่เปียกฝนเป็นหย่อมๆ นี่สวยตรงไหนกัน แต่ปากก็ตอบออกไปเป็นเชิงหยอกล้อว่า

“ขอบคุณค่ะพี่ป้อม แสดงว่าที่ผ่านมามีเดือนไม่เคยสวยเลยหรือคะ”

“โอ...ถ้าน้องเดือนไม่สวยแล้วใครที่ไหนจะสวยล่ะจ๊ะ ที่พี่ชมเพราะปกติไม่เคยเห็นน้องเดือนนุ่งกระโปรงมาทำงานก็เลยแปลกใจไปจ๊ะ”

พนักงานพูดพลางมองหึงสาวตรงหน้าด้วยสายตาชื่นชม เพราะปกติเธอมักชินตากับการแต่งตัวของอีกฝ่าย ในชุดกางเกงยีนกับเสื้อยืดเสียเป็นส่วนใหญ่ ไม่เคยเห็นเจ้าตัวสวมชุดเข้ารูปเช่นนี้ คนอะไรหุ่นดีซะมัด

“แหม...สภาพเปียกฝนเป็นหย่อมๆ นี่สวยตรงไหนหรือคะ ไม่รู้เป็นเพราะเดือนหยิบกระป๋องมาสวมหรือเปล่า เลยทำให้ฝนตกหนักยิ่งกัฟฟ้ารั่วแบบนี้”

สิตางค์ตอบเสียงกัฟหัวเราะ ก่อนจะก้าวตรงไปยังแผนกของตัวเองที่อยู่ด้านใน โดยมีพนักงานก้าวตามมาติดๆ

“ขนาดน้องเดือนถูกฝนยังสวยงามขนาดนี้ ถ้าเป็นพี่คงดูไม่จิตเป็นแน่ แล้วถึอ้อมออกจะคันใหญ่คันโตทำไมเนื้อตัวยังเปียกอีกหรือจ๊ะ” ก่อนจะมอ้อมคันใหญ่ในมือของอีกฝ่ายที่ยังมีน้ำหยดตติงๆ อยู่

“โธ...พี่ป้อมขา” สิตางค์อุทานเสียงสูง “ข้างนอกฝนตกประหนึ่งฟ้ารั่ว ถ้าไม่เปียกก็แปลกละคะ ตกอย่างเดียวไม่ว่าต้นลมแรงด้วย เดือนถึอ้อมคันใหญ่แบบนี้ยังเปียกเลยคะ”

“มันก็จริงของน้องเดือน โชคดีที่พี่เข้ามาก่อนเลยรอดตัวไปไม่เจอฝน”

สิตางค์มอ้อมไปยังสายฝนด้านนอกที่ยังตกกระหน่ำไม่เลิก ก่อนจะเบนสายตากลับ

“ตอนเดือนออกจากบ้านไม่ได้มีแว่วว่าฝนจะตกเลยสักนิด แล้วอย่างทีบอกเมื่อกี้แหละคะ วันนี้ไม่รู้นึกยังงៃอยากสวมกระป๋องขึ้นมา แต่ฝนดันตกซะงั้น นี่โชคดีที่คนขับรถแท็กซี่ใจดีให้ร่มมา ไม่งั้นคงเปียกมละลอกมะแล็กเป็นลูกหมาตกน้ำไปแล้วละคะ”

“เดือนนี่เดือนตุลาฯ เป็นช่วงฝนจะสั่งลาเพื่อเปลี่ยนเข้าฤดูหนาวไงน้องเดือน เขาเรียกช่วงปลายฝนต้นหนาว อากาศจะเปลี่ยน อย่าลืมหินยาด้วยนะจ๊ะ ไม่งั้นป่วยไข้ขึ้นมาจะยุ่ง”

พอได้ยินอีกฝ่ายพูดถึงเรื่องป่วยขึ้นมา สิตางค์ก็รู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวในทันที ซึ่งอาจเป็นเพราะเมื่อคืนเธอนอนไม่ค่อยหลับพักผ่อนไม่เพียงพอ ก็เป็นได้ แล้วเมื่อกี้ศีรษะของเธอก็ถูกละอองฝนด้วย

“พอพี่ป้อมพูด เดือนก็รู้สึกเหมือนจะร้อนๆ หนาวๆ ขึ้นมาเลยคะ เตี่ยวดคงต้องกินยาแก้แพ้อากาศดักไว้ซะหน่อย” พูดพลางหยิบผ้าเช็ดหน้า

ขึ้นเซ็ดผมยาวๆ ของตัวเองไปด้วย

“พี่เห็นด้วย กันกันไว้ดีแล้วจ๊ะ แล้วทำไมวันนี้ห้องเดือนถึงนั่งแท็กซี่มาล่ะ”

คนถูกถามยิ้มอย่างเอือมๆ

“อ้อ รถเดือนเอาเข้าอยู่ไปตั้งแต่วันเสาร์แล้วค่ะพี่ป้อม จู่ๆ ก็มีเสียงดังตอนขับ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร หรืออาจเป็นเพราะรถใช้มานานหลายปีแล้วก็ได้ค่ะ”

สิตางค์พูดถึงรถยนต์ของตัวเองที่รับมรดกมาจากกษัตริย์ผู้เป็นพ่อ และขับมาตั้งแต่เริ่มเข้าทำงานที่นี่ใหม่ๆ ชื่อสัตย์กับเธอมาโดยตลอด เพิ่งจะเริ่มมีปัญหาเมื่อไม่นานมานี้ สงสัยจะได้เปลี่ยนใหม่ก็คราวนี้ หลังจากคิดแล้วคิดอีกหลายครั้ง

“ดีแล้วจ๊ะที่เอาเข้าซ่อม เพราะเราต้องใช้รถทุกวัน ถ้าเกิดปัญหาบ่อยๆ จะแย่เอา ยิ่งเป็นผู้หญิงขับด้วย คือขับเป็นอย่างเดียว แต่รถของห้องเดือนยังสภาพดีอยู่เลยนะ ยี่ห้อก็ออกจะหรูหรา” พันทิพย์พูดพลางหัวเราะเบาๆ

“รถเก่าของพ่อ ใช้มานานหลายปีแล้วค่ะ แล้วเดือนก็ขับเป็นอย่างเดียวจริงๆ อย่างที่พี่ป้อมว่า เพราะคิดว่าเอารถเข้าศูนย์ตลอดไม่น่ามีปัญหาอะไร เป็นความคิดที่ผิดอย่างยิ่ง”

“นั่นสิจ๊ะ พี่เองก็ไม่ต่างจากห้องเดือนหรอกจ๊ะ เวลารถเกิดปัญหาขึ้นมาก็ต้องเรียกช่างอย่างเดียวเลย เพราะตัวเองไม่รู้จะอะไรสักอย่าง” พูดจบ พันทิพย์ก็เดินไปยังฝ่ายขายของตัวเองที่มีลูกน้องร่วมแผนกอยู่อีกสองคน

สิตางค์หัวเราะเบาๆ ก่อนจะเดินแยกไปยังโต๊ะทำงาน ซึ่งอยู่ในบริเวณเดียวกับฝ่ายขาย เพียงแต่มีพาร์ทิชันสีฟ้าสาดสีกันไว้เท่านั้น ทว่าเพิ่งทราดหนึ่งแบบกันยังไม่ทันร้อน พันทิพย์ที่เพิ่งเดินแยกไปยังแผนกของตัวเองหยกๆ ก็เดินกลับมาหาด้วยสีหน้าฉวยแววตื้นตัน

“ตายแล้ว! พี่ลืมนะสินิหว่าเจ้าเล่าเรื่องตื่นเต้นบางเรื่องให้ห้องเดือน

ฟัง”

ลิตางค์ฮั่วเราะกับท่าทางของอีกฝ่ายไม่ได้ เพราะจะไปแล้วเจ้าตัว
มักจะมีเรื่องโน้นเรื่องนี้มาเล่าให้ฟังเป็นประจำ ซึ่งเรื่องที่เล่าก็มักจะบอกว่า
ตื่นตื่นทุกเรื่อง จึงอดพูดแซวออกไปยี้มๆ ไม่ได้

“เท่าที่เดือนฟังพี่บ่อมเล่า ก็ไม่เห็นมีเรื่องไหนไม่ตื่นตื่นเลยนี่คะ”

คนถูกแซวส่งค้อนให้

“แหม ทำมาแซวพี่ เดี่ยวไม่เล่าให้ฟังซะหรอก”

ลิตางค์ฮั่วเราะคิก

“แล้วตกลงจะเล่าให้ฟังหรือเปล่าคะ”

คนอยากเล่าใจแทบขาดส่งค้อนให้อีกครั้งแล้วจึงเอ่ยปากเล่า

“พี่ได้ข่าวจากแหล่งข่าวที่เชื่อถือได้ บอกว่าวันนี้จะมีวิศวกรคนใหม่
มาร่วมงานกับบริษัทของเราจะน้องเดือน”

คนฟังเลิกคิ้วเรียวยาวขึ้น แล้วเอ่ยกระซำยี้มๆ

“ข่าวที่ออกจากปากพี่บ่อมยังมีที่เชื่อไม่ได้อีกหรือคะ”

คนถูกกระซำยกมือขึ้นตีแขนคนพูดกระซำดังเคียะ

“ยังจะแซวพี่อีก เดี่ยวเหอะ ตกลงว่าอยากฟังหรือเปล่า”

คนถูกตีแขนยกมือขึ้นลูบตรงจุดที่ถูกตีบ่อยๆ

“แหม แค่นี้ก็ต้องตีกันด้วย อยากฟังสิคะ เอ...พี่บ่อมบอกว่าวิศวกร
คนใหม่หรือคะ แต่...คุณวิทย์กับคุณภัทรเพิ่งลาออกไปได้ไม่กี่วันเองไม่ใช่
หรือคะ ทำไม่ได้คนใหม่เร็วจัง”

“ใช่จ๊ะ วิศวกรคนใหม่จริงๆ” คนเล่าพยักหน้า “ซึ่งพี่ก็นึกสงสัย
เหมือนน้องเดือนแหละจ๊ะ แต่ได้ยินมาว่าคนนี้เคยเป็นรุ่นน้องเจ้านายของ
เรสมัยเรียนอยู่ต่างประเทศนะ ที่สำคัญหน้าตาหล่อ...มาก ก ไก่ ล้วนตัว”

คำว่า ก ไก่ ล้วนตัวของพันทิพย์ทำเอาคนฟังหัวเราะคิก เพราะคำที่
ว่าเป็นวลียอดฮิตซึ่งเธอเห็นบ่อยจากในเฟซบุ๊กนั่นเอง

“แสดงว่าหล่อมากจริงๆ”

“จริงไม่จริงพี่ไม่รู้ แต่ได้ข่าวว่าหน้าตาหล่ออินทรีนตร์สุดๆ เหมือน ดาราเกาหลีผสมกับดาราจีนเลยนะน้องเดือน”

คนเล่าเล่าประหนึ่งได้เห็นคนที่พูดถึงด้วยตาตัวเองยังโย่งขึ้น สัมกับ ที่มีชื่อเดียวกับเว็บไซต์ชื่อดังเว็บหนึ่ง ที่ชอบชุดคั๊ยเรื่องวงในของพวกดารานักร้องและคนดังออกมาตีแผ่ ใครอยากรู้เรื่องความลับของใครต่อใครต้องเข้าไปหาอ่านในเว็บนั้น

“พี่ป้อมพูดย้งกับเคยเห็นเลยนะคะ”

เอ่ยถามออกไปแล้วลิตางค์ก็นึกภาพพระเอกซีรีส์จีน ที่กตติกาถูกพี่ลูกน้องของเธอกำลังคลั่งไคล้อย่างตั้งหลุน และสองดาราน่าที่เธอจำชื่อไม่ได้ จากซีรีส์จีนเรื่อง *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* ที่สาว ๆ พวกนั้นคลั่งไคล้กันทั่วบ้านทั่วเมือง แล้วก็นึกต่อไปว่าถ้าวิศวกรของบริษัทมีหน้าตาเหมือนพระเอกคน ที่เธอกำลังนึกถึงขึ้นมาจริง ๆ คงจะเกิดความวุ่นวายไม่น้อย

“ย้ง...ไม่เคยเห็นหรอกจ้ะ” พันทิพย์พูดด้วยสีหน้าเก้อๆ “เคยแต่ได้ยินคนพูดถึงกัน”

“เดือนว่าบางทีตัวจริงอาจไม่ได้เป็นอย่างที่ได้ยินก็ได้นะคะ ลิปปากว่าไม่เท่าตาเราเห็นเอง” หญิงสาวพูดแซวออกไปยี้มๆ ไม่ได้ให้ความสนใจนัก “แล้วที่พี่ป้อมบอกว่าเคยเป็นรุ่นน้องเจ้านายของเรามาก่อน อย่างนี้แสดงว่าเป็นเด็กเล่นลิคะ แถมย้งเป็นเล่นกวยจั๊บซะด้วย”

“เรื่องเล่นใหญ่คงไม่ใช่หรอกมั้ง พี่ได้ยินมาว่าเจ้าตัวเคยทำงานบริษัทรับสร้างบ้านดั่งๆ ที่ต่างประเทศมาก่อนตั้งหลายปี” พันทิพย์บอกด้วยน้ำเสียงมั่นอกมั่นใจ “แล้วคนฝีมือระดับนี้คงไม่จำเป็นต้องใช้เล่นหรอกจ้ะ ส่วนเรื่องความหล่อกคงต้องใช้ตามองอย่างนี้น้องเดือนบอกแหละจ้ะ”

พูดจบก็มองหญิงสาวยี้มๆ ก่อนเอ่ยกระเซ้า เพราะค่อนข้างสนิทสนมกับอีกฝ่ายเป็นการส่วนตัว

“เอ...หรือว่าวันนี้ที่น้องเดือนแต่งตัวสวยเข้าออฟฟิศเพราะรู้ว่าจะมีวิศวกรคนใหม่...”

พันทิพย์พูดยังไม่ทันจบประโยค คนถูกกล่าวหาที่รีบโหมมืออ่อนแล้ว
พูดปฏิเสธระรัว

“ปละ...เปล่าซะหน่อย เดือนก็เพิ่งรู้จากปากพี่ป้อมนี่แหละคะ ว่าวันนี้
จะมีวิศวกรคนใหม่มาทำงาน พี่ป้อมก็รู้นี่คะว่าระหว่างผู้ชายกับงาน เดือน
สนใจอะไรมากกว่ากัน ไม่งั้นคงไม่อยู่เป็นโสดจนอายุปุ่นนี้หรือคะ”

ขณะเจ้าตัวพูด ถ้าจับสังเกตดีๆ จะเห็นดวงตาคู่สวยของคนพูด
ปรากฏแววเศร้าหมองขึ้นมาวูบหนึ่ง ทว่าก็จางหายไปอย่างรวดเร็วเช่นกัน

“นั่นสิ พี่ไม่ยากเชื่อเลยว่าคนสวยๆ แถมยังทำงานเก่งหาตัวจับยาก
อย่างน้องเดือนทำไมถึงยังไม่มีแฟน ดุยายหนูเล็กสิ อ้วนยังกับช้างน้ำยังมี
แฟนเลย”

ดวงตาคู่สวยของคนถูกชมว่าสวยแถมยังทำงานเก่งเหม่อมองไปข้าง
หน้า

“สวยหรือไม่สวยไม่ได้เป็นตัวบ่งชี้ว่าต้องมีแฟนนะคะ แล้วทำไมพี่ป้อม
ก็สวยแต่ไม่เห็นมีแฟนเลยล่ะคะ”

คนถูกย้อถามหัวเราะดังลั่น

“สำหรับพี่ ใขว่าไม่ยากมีนะจ๊ะ แต่ไม่มีเองต่างหาก สงสัยเนื้อคู่ยังไม่
เกิด แล้วคำว่าอายุปุ่นนี้น้องเดือนใช้นะ ใช้คำไม่ถูกต้องนะจ๊ะ ตัวเอง
เพิ่งจะอายุยี่สิบหกเอง ยังใช้คำที่ว่าไม่ได้ แล้วพี่เห็นมีหนุ่มๆ เวะเวียนมา
ขายขนมจีบไม่รู้กี่คนต่อกี่คน ตัวเองไม่ยอมเลือกเองต่างหากมั้งจ๊ะ”

“ถ้าเลือกได้แบบเลือกซื้อของตามตลาดนัดหรือข้างถนนได้ก็ดีสิคะ”
ลิตาคุ้พูดน้ำเสียงติดหม่นหมอง ดวงหน้าสะสวยแผ่รอยเศร้าอีกครั้ง ก่อน
จะจางหายไปอย่างรวดเร็ว และรีบเปลี่ยนไปพูดเรื่องที่กำลังเป็นประเด็น
ทันที “เพราะอย่างนี้หรือเปล่าคะพี่ป้อม เจ้านายเราถึงเรียกประชุมแต่เช้า
แถมยังเป็นเช้าวันจันทร์อีกต่างหาก มีห้วงมีคนเข้าร่วมประชุมไม่ทันหลาย
คนแน่”

คู่สนทนาพยักหน้าเห็นด้วย

“คาดว่าจะเป็นเช่นนั้น เช้าวันจันทร์แถมยังเป็นวันฝนตกหนักอีกต่างหาก แต่ตอนนี้พี่ว่าเราสองคนไปดื่มกาแฟร้อนในห้องประชุมกันดีกว่า แหม...อากาศมัวๆ หม่นๆ อย่างนี้เหมาะกับการซุกตัวในผ้าห่มมากกว่ามาทำงานเนอะน้องเดือน”

“ใช่ค่ะ”

ลิตางค์ไม่อยากบอกออกไปเลยว่า เธอเกลียดวันฝนตกอย่างนี้เป็นที่สุด เพราะมันทำให้ในหัวของเธอคิดถึงแต่เรื่องราวความหลังในอดีต ที่แม้อยากจะลบภาพความทรงจำบ้าง นั่นออกไป แต่ก็ไม่เคยทำได้สักครั้งเดียว

ยิ่งอยากจะลืมกลับยิ่งจดจำ อย่างที่ใครหลายคนบอกว่า รักครั้งแรกช่างลืมยากลืมเย็นนัก คงจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ

เหนือสิ่งอื่นใด ยิ่ง...อยากลืมมากเท่าไรก็ยิ่งจำได้มากเท่านั้น

ลิตางค์กับพันทิพย์พากันเข้าไปในห้องประชุมขนาดกลาง ซึ่งตั้งอยู่บนชั้นลอยของบริษัท ห้องประชุมที่วุ่นวายสำหรับประชุมเรื่องที่ไม่เป็นทางการนัก เหมือนเอาไว้สำหรับพูดคุยกันซะมากกว่า ดังนั้นโต๊ะเก้าอี้จึงถูกวางจัดเป็นรูปสี่เหลี่ยม เพื่อให้ผู้เข้าร่วมประชุมนั่งล้อมวง จะได้พูดคุยกันได้อย่างสะดวกและใกล้ชิดสนิทสนม

ซึ่งในห้องประชุมเวลานี้ยังไม่มีพนักงานอื่นเข้ามา หรืออาจเป็นเพราะยังไม่ถึงเวลา คงมีเพียงนางสมพรซึ่งเป็นแม่บ้านประจำบริษัท ที่ต้องเข้ามาจัดเตรียมเครื่องดื่มจำพวก ชา กาแฟ โกโก้ และของว่างสำหรับผู้เข้าประชุม ครั้นอีกฝ่ายเห็นเธอกับพันทิพย์เดินเข้ามา ก็รีบชงกาแฟมาวางไว้ให้ตรงหน้าทันที

“กาแฟคะคุณเดือน คุณป้อม”

“ขอบคุนมากค่ะป้าพร”

ลิตางค์หันไปพูดขอบคุณนางสมพรอย่างใจดี

พันทิพย์เองก็ยกกาแฟของตัวเองขึ้นจิบด้วยเช่นกัน แล้วจึงหันไปหา

คนชงพร้อมด้วยรอยยิ้ม

“แหม ขอขอบคุณนะคะป้าพร จำเก่งจริงๆ ว่าป้อมชอบดื่มกาแฟรสชาติไหน”

แม่บ้านวัยกลางคนหัวเราะชอบอกชอบใจ

“แหม ของคุณป้อมนะจำง่ายละ สูตรง่ายๆ หนึ่ง สอง สาม”

“อะไรหรือคะหนึ่งสองสาม” พันทิพย์ถามเพราะคิดตามไม่ทัน

“นั่นลิคะป้าพร” ลิตางค์ก็นึกไม่ออกเช่นกัน ทั้งยังชะงักการดื่มกาแฟรอฟังคำตอบอย่างใจจดจ่อ

“แหม หนึ่งสองสามก็กาแฟหนึ่ง น้ำตาลสอง คอฟฟี่เมตสามไงละ แต่ของคุณเดือนจำง่ายสุด เพราะไม่ต้องใส่อะไรเพิ่มเลย กาแฟเพียวๆ ถ้าให้ป้าดื่มแบบนี้มีหวังตาข้างทั้งคืน แถมเป็นกาแฟสองช้อนกับน้ำร้อนแค่ครึ่งถ้วยอีกต่างหาก”

“อ้อ กาแฟเพียวๆ” คนดื่มกาแฟเพียวๆ หัวเราะเบาๆ ก่อนจะบอกเสียงใส พยายามไม่สนใจกับคำว่ากาแฟสองช้อนกับน้ำร้อนครึ่งถ้วย ที่เธอดื่มตามใครบางคนจนติดกระทั้งทุกวันนี้ “การดื่มกาแฟอย่างเดียวโดยไม่ต้องเติมอะไรเลยมีประโยชน์นะคะป้าพร อย่างแรกไม่ทำให้อ้วน แถมยังช่วยลดริ้วรอยที่เป็นสาเหตุของการแก่ก่อนวัย ทำให้หน้าตาสดใสโดยไม่ต้องพึ่งเครื่องสำอางแพงๆ หรือการทำศัลยกรรมใดๆ เลยค่ะ”

“อ้อ...” นางสมพรลากเสียงยาว “อย่างนี้นี่เอง คุณเดือนถึงหน้าตาสวยสดใสขนาดนี้ ทั้งๆ ที่อายุมากกว่าลูกสาวป้าอีกนะคะ นั่นอายุแค่นี้ลิบแต่หน้าป้าเข้าไปลิบแล้วละมัง”

“แหม...ป้าพรก็ว่าลูกสาวชะเห็นภาพเลย” พันทิพย์พูดยิ้มๆ ก่อนจะหันไปทาลิตางค์ “พี่ก็เพิ่งรู้ะน้องเดือน ว่ากาแฟเพียวๆ ช่วยลดริ้วรอยของการแก่ก่อนวัย เดี่ยวต้องลองเปลี่ยนพฤติกรรมกาแฟของตัวเองบ้าง สงสัยตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงได้อ้วนเอาๆ แต่น้องเดือนสวยเอาๆ” คนพูดพูดติดตลก

“อย่างคุณป้อมไม่เรียกว่าอ้วนหрокคะ เรียกว่าอวบเกินมาตรฐานไปนิดเดียวเท่านั้น ผู้หญิงผมมมากไปก็ไม่สวย อ้วนมากไปก็ไม่งาม แต่อย่างคุณเดือนเรียกว่ารูปร่างสวยสมส่วน แถมสูงกำลังดี ไม่สูงเป็นเปรตเหมือนพวกนางแบบ สูงแบบนั้นหาแฟนยากคะ เพราะผู้ชายไทยเดี๋ยวนี้นี้มีแต่ตัวต่ำๆ ทั้งนั้น” แม่บ้านช่างพูดพูดยิ้มๆ

“ตัวต่ำๆ ฟังแล้วดูแยกว่าเตี้ยอีกนะคะป้าพร” ลิตางค์พูดซ้ำๆ “แล้วผู้ชายสมัยนี้ส่วนมากก็ตัวสูง ไม่เหมือนคนรุ่นเก่าแล้วคะ”

“ก็ที่ป้าเห็นมีแต่คนต่ำๆ เตี้ยๆ ทั้งนั้นนี่คะ”

ป้าสมพรคงอยากจะคุยต่อ แต่เห็นมีคนเริ่มเข้ามาจึงต้องกลับไปทำงานในหน้าที่ของตัวเองต่อ ลิตางค์สลับโอกาสจึงหันไปถามหญิงสาวรุ่นพี่

“พี่ป้อมรู้ไหมคะว่า นอกจากคุณเอกจะพาวิศวกรคนใหม่มาแนะนำตัวแล้ว ยังมีเรื่องสำคัญอะไรอีกหรือเปล่า”

คนถูกถามนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง

“พี่คิดว่าน่าจะมี แต่คงเป็นเรื่องไม่ซีเรียสหрокจะน้องเดือน ไม่งั้นเจ้านายคงไม่เรียกประชุมเพียงไม่กี่คน นั่นคนอื่นทยอยมากันแล้ว”

ลิตางค์หันไปมองผู้เข้าร่วมประชุมที่ทยอยกันเดินเข้ามาในห้องพนักงานที่ถูกเรียกประชุมในครั้งนี้อาจจะมีเพียงไม่กี่คน แต่เป็นระดับหัวหน้าแผนกที่ทำงานเกี่ยวข้องกันทั้งสิ้น ตัวเธอเองทำงานอยู่แผนกประสานงานการก่อสร้าง เป็นแผนกที่ต้องเกี่ยวข้องกับทุกแผนกในบริษัทอยู่แล้ว จึงถูกเรียกเข้าประชุมด้วยเช่นกัน

“แหม...คุณเดือน พี่ป้อม วันนี้น่าจะรอก่อนเลยนะคะ”

นิภาภัทรหญิงสาวเจ้าของร่างอ้วนประหนึ่งช้างน้ำ แต่มีชื่อเล่นน่ารัก น่าเอ็นดูว่าหนูเล็ก ทำงานเป็นเลขาฯ ของแผนกก่อสร้างเอ่ยแซว พลางยิ้มกว้างอย่างคนอารมณ์ดี

“พี่กับน้องเดือนมานั่งละเลียดกาแฟรอผู้เข้าร่วมประชุมไงจะหนูเล็ก”

“จริงหรือเปล่า ไม่ใช่มารอชมโฉมความหล่อของวิศวกรคนใหม่กัน

หรือคะ”

พันทิพย์หัวเราะคิกคักชอบอกชอบใจ

“แหม หนูเล็กพูดยังกับวิศวกรคนใหม่เป็นนางบุษบาในวรรณคดีไทย เรื่อง อิเหนา เลยนะจ๊ะ ที่พออิเหนามารอชมโฉมเห็นเข้าถึงกับลิ้มตัว ตกตะลึงจังจัง”

“ก็...มีแต่คนพูดถึงนี่คะว่าหล่อมาก หนูเล็กไม่รู้ว่หล่อจริงหรือแค่ ขาวลือกันแน่ เพราะบางครั้งขาวลือกก็เกินจากความเป็นจริงไปไซ้”

“นั่นสิครับ ผมก็ได้ยินสาวๆ ในแผนกพากันพูดถึงอยู่เหมือนกัน ชักอยากเห็นแล้วลิวาจะหล่อตามคำเล่าลือหรือเปล่า”

เจตนาหนุ่มใหญ่วัยสามสิบห้า ซึ่งเป็นหัวหน้าสถาปนิกพูดกลั้วหัวเราะ จึงตกเป็นเป้าสายตาของทุกคนที่พากันหันไปจับจ้องโดยพร้อมเพรียงกัน

อรวรรณจากฝ่ายประชาสัมพันธ์ถึงกับลิ้มตัวตามโพล่งออกมา

“เอ๊ะ คุณเจตน์เปลี่ยนไป อย่าบอกนะว่าเดี๋ยวนี้ค้นพบตัวเองแล้ว ว่า...”

คนพูดพูดยังไม่ทันจบประโยค คนถูกหาวว่าค้นพบตัวเองก็รีบโบกมือ พร้อมกับปฏิเสธเสียงระรัว

“ปละ...เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้น ผมยังไม่เบี่ยงเบน หาเรื่องให้ผมเสียแล้วสิ คุณวรรณ”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้นหลังจากนั้น แต่ลิตางค์ฟังแล้วได้แต่ลอบถอนใจเฮือกใหญ่ รู้สึกเบื่อหน่ายเหลือเกินที่ต้องอดทนฟังคำพูดของคนโน้นคนนี้ ที่ต่างพากันพูดถึงวิศวกรคนใหม่อยู่ไม่ขาดปาก เรียกว่ากลายเป็นหัวข้อสนทนาของทุกคนเลยก็ว่าได้ แถมตอนนี้คนพูดถึงไม่ใช่มีแต่ผู้หญิง แต่ดันมีผู้ชายผสมโรงด้วย ทำให้หญิงสาวนี้อยากเห็นแล้วลิวาหน้าตาของคนถูกพูดถึงจะหล่อเหลาขนาดไหนกันเชียว!

ทั้งอยากรู้นักว่าถ้าตัวจริงไม่หล่อสมคำเล่าลือ ทุกคนจะทำหน้ายังงีกัน

“คุณลัมมา แล้ววิศวกรคนใหม่นี้ชื่ออะไรหรือคะ”

นิภาภัทรเอ่ยถามขึ้นยิ้มๆ เรียกสายตาของทุกคนให้พากันหันไปมอง
คิรดา ซึ่งเป็นหัวหน้าฝ่ายบุคคลเป็นตาเดียว รอคำตอบอย่างใจจดจ่อ

“ชื่อนาเกตน์คะ”

สิตางค์ถึงกับสะดุ้งจนตัวโยน เผลอเอามือปิดถ้วยกาแฟที่วางอยู่ตรง
หน้าจนล้นมกถึง โชคดีที่ในถ้วยไม่มีกาแฟหลงเหลืออยู่ ไม่อย่างนั้นอาจถึง
ขั้นลอะเหอะได้ ซึ่งกิริยาของหญิงสาวก็ถูกแซวจากพันทิพย์ที่นั่งอยู่ข้างๆ

“อ้าว น้องเดือน แ่ได้ยินชื่อถึงกับปิดถ้วยกาแฟล้นเลยหรือจ๊ะ”

“คือ...เดือนกำลังคิดอะไรเพลินๆ นะคะพี่ป้อม” คนถูกแซวเอ่ยแก้ตัว
น้ำเสียงปกติ ทั้งที่ภายในใจนั้นไม่ปกติเลย จะบอกว่าเต็นระรวัก็คงไม่ผิดนัก
ก่อนจะถามชื่อที่ได้ยินเมื่อก้าวออกไปอีกครั้งแก้เก้อ “วิศวกรคนใหม่ชื่ออะไร
นะคะคุณลัม”

“ชื่อนาเกตน์คะคุณเดือน”

สิตางค์นั่งอึ้งกับชื่อที่ได้ยิน จากที่ครั้งแรกนึกว่าตัวเองอาจหุฟาดจน
ฟุ้งผิต แต่เอาน่า...คนเราชื่อซ้ำกันมีออกมณเไป สิตางค์นึกปลอบใจตัวเอง
อยู่คราครัน

แต่ทำไมต้องมาจำเพาะเจาะจงชื่อเหมือนกันด้วย ช่างน่าแปลกนัก

“ชื่อเพราะจัง นาเกตน์ แปลว่าอะไรหว่า” อรวรรณส่งเสียงกรีดกร๊าด
กับชื่อของวิศวกรคนใหม่

“พระอาทิตย์หรือดวงตะวันคะพี่วรรณ”

สิตางค์เผลอบอกคำแปลออกไปโดยไม่รู้ตัว ทำให้ทุกคนเบนสายตา
มามองเป็นตาเดียว จนคนเผลอบอกนึกตำตัวเองที่ไม่ควรหลุดปากบอกออกไป
เลย ตอนนี้ใจเธอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว หลังจากได้ยินชื่อที่ดันไปพ้องกับ
ใครบางคน เธอไม่อยากนึกถึง

“ทำไมคุณเดือนถึงรู้ล่ะคะ” อรวรรณเลิกคิ้วถามด้วยความสงสัย

“อ้อ เดือนเคยมีคนรู้จักชื่อนี้คะพี่วรรณ” คนเผลอจำต้องบอกออก

ไปเช่นนี้ ไซ้ คนรู้จัก...ต้องเรียกว่าคนเคยรู้จักน่าจะเหมาะกว่า

“แหม...ชื่อก็เพราะแถมความหมายยังดีอีกต่างหาก เอ๊ะ...พี่จำได้ว่าชื่อของคุณเดี๋ยวนีก็แปลว่าพระจันทร์นี่นา บังเอิญจังเลยนะคะ พระอาทิตย์กับพระจันทร์”

อรวรรณพูดแซวยิ้มๆ โดยไม่คิดอะไร แต่คนที่กำลังคิดอะไรในใจอยู่อย่างลึกลับจะทำไมได้ นอกจากยิ้มเฉยๆ

“คะพี่วรรณ”

ครั้นตอบออกไป ดวงหน้าของใครบางคนก็ผุดขึ้นมาในหัวง่ามนี้เป็นเพราะชื่อที่ว่ายังติดอยู่ภายในใจไม่เคยลืมเลือนนั่นเอง จึงทำให้เธอเผลอตอบออกไปโดยไม่รู้ตัว

ฮิ พระอาทิตย์เธอ

และเป็นเพราะชื่อที่คล้ายคลึงกันทำให้ลึกลับยิ่งอยากเห็นหน้าวิศวกรคนใหม่นัก

“โน่น เจ้านายมาพอดี”

เจตนาพูดโพล่งขึ้น ส่งผลให้ดวงตาทุกคู่พากันหันไปมองร่างสูงของชนบทิ รุจิระวงศ์ไพศาล เจ้าของบริษัทซึ่งเป็นเจ้านายของทุกคน ที่กำลังเดินยิ้มกว้างเข้ามาภายในห้องประชุม โดยมีณัทัย เลขานุการส่วนตัวเดินตามหลังมาติดๆ ก่อนผู้เป็นเจ้านายจะทรุดนั่งบนเก้าอี้ประจำตำแหน่งตรงหัวโต๊ะ

“สวัสดีครับ พร้อมประชุมกันหรือยังครับ”

“พร้อมค่ะ/ครับ” ทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกัน

“วันนี้ผมต้องขอโทษด้วยที่ต้องเรียกทุกคนมาเข้าประชุมแต่เช้า ที่สำคัญเป็นเช้าวันจันทร์แถมยังเป็นวันฝนตกหนักอีกต่างหาก แต่เพราะมีเรื่องสำคัญจะแจ้งให้ทุกคนทราบหลายเรื่อง”

“ไม่เป็นไรค่ะ/ครับ” ทุกคนตอบโดยพร้อมเพรียงกัน ก็ใครจะกล้าพูดต่อว่าเจ้านายล่ะ

“แล้วไหนล่ะคะวิศวกรคนใหม่ ที่คุณแอบบอกว่าจะพามาแนะนำตัว” นิภาภัทรเอ่ยถามขึ้นอย่างคนใจร้อน

“ใจเย็นๆ ลีครับคุณหนูเล็ก” คนเป็นเจ้านายพูดยิ้มๆ “คนที่ถามหามาแล้ว แต่ตอนนี้แะเข้าห้องน้าอยู่ครับ”

เจ้าของบริษัทหนุ่มบอกเสียงกลั้วหัวเราะอย่างอารมณ์ดี แล้วจึงหันไปทักทายสิตางค์ที่นั่งนิ่งเฉยอยู่

“เอ วันนี้นัดคุณเดือนแต่งตัวสวยกว่าทุกวันเลยนะครับ”

คำชมของคนเป็นเจ้านายทำให้หลายคนหันไปมองคนถูกชมอีกครั้ง

“นั่นสิคะ ปกติหนูเล็กเห็นคุณเดือนสวมกางเกงยีนส์เสื้อเชิ้ตมาทำงานเกือบทุกวันจนจินตนา ฮั่นแน่! หรือเป็นเพราะ...”

คำพูดของนิภาภัทรที่พูดค้างไว้ไม่ต้องแปล สิตางค์ก็เดาได้ว่าอีกฝ่ายคงนึกว่าเธอแต่งตัวสวยเข้าบริษัท เพราะเท่วิศวกรคนใหม่เหมือนคนอื่นๆ จึงได้แต่ยิ้มออกไปอย่างเหน้อยหน้า

“ไม่ใช่อย่างที่หนูเล็กคิดหรอกค่ะ กางเกงยีนส์แล้วแห้งไม่ทันเลยต้องหยิบกระโปรงมาสวมแทนค่ะ” แม้จะรู้ว่าเป็นการโกหกแต่จะทำได้

“แหม เดาเก่งจัง รู้ด้วยว่าหนูเล็กคิดอะไร” นิภาภัทรพูดพลางหัวเราะร่วน “แต่คุณเดือนนุ่งกระโปรงออกจะสวย ทำให้ไม่ถึงขอบนุ่งแต่กางเกงยีนส์ก็ไม่ว่า ดูหนูเล็กสิ หนูไม่ได้สวยอย่างคุณเดือนยังสวมกระโปรงมาทุกวันเลย”

สิตางค์นั่งจัน คำพูดของอีกฝ่ายที่ว่าเธอสวมกระโปรงสวยทำให้นึกถึงใครบางคนที่เคยพูดเช่นนี้กับเธอ แต่...เนิ่นนานมาแล้ว แต่ใจเจ้ากรรมก็ยังคอยจดคอยจำคำพูดที่ว่าอยู่ๆไป

ยิ่งอยากลืมก็ยิ่งจดจำ ได้ยินใครพูดกระทบถึงนิดหน่อย ความจำที่ว่าก็ผุดวาบขึ้นมาทันที บ้าบอจริงๆ สิตางค์

ขณะกำลังคิดหาคำตอบอยู่นั้น ก็ต้องถอนหายใจอย่างโล่งอก เมื่อคนเป็นเจ้านายอุทานออกมาเสียก่อน

“อ้าว นั่นคนที่ถามหามาพอดี” ธนบดีพูดแล้วหันไปทางผู้เข้าร่วมประชุมทั้งหมด “อ้าว...ทุกคน นี่ไงคุณเนเกตน์ วิศวกรคนใหม่ที่ทุกคนอยากเห็นไงละ ชัน...มารู้จักทุกคนก่อน”

ศิวะ

๒

ผู้ชายที่ชื่อแปลว่าดวงอาทิตย์

คำพูดท้ายประโยคของคนเป็นเจ้านายมีผลทำให้มือของลีตางค์เย็นเฉียบจนรู้สึกได้ จนกระทั่งต้องบีบมือทั้งคู่เข้าหากันเพื่อผ่อนคลาย ทว่าภายในหัวใจกลับกระตุกวาบและเต้นกระหน่ำ จนต้องยกมือเย็นเฉียบของตัวเองขึ้นทาบับ ไม่กล้าแม้แต่จะหันไปมองคนมาใหม่เหมือนเช่นคนอื่น

เป็นไปได้ไหมที่จะมีคนชื่อจริงกับชื่อเล่นซ้ำกัน ขอให้มันเป็นแค่ชื่อจริงกับชื่อเล่นซ้ำกันเท่านั้นเถอะ

ได้แต่วาดหวังว่าโลกคงไม่กลมเกลี้ยงถึงเพียงนั้นหรอกน่า ชื่อคนอาจจะชื่อซ้ำกันบ้างแหละ ทุกอย่างในโลกล้วนมีแต่เรื่องคาดไม่ถึงทั้งสิ้น

ลีตางค์ปลอบใจตัวเองพลางกดมือลงเบาๆ ตรงตำแหน่งหัวใจที่กำลังเต้นกระหน่ำไปด้วย

ทว่า...

เสียงทุ้มๆ คั่นหูที่ลีตางค์ได้ยินในวินาทีต่อมา ทำเอาสิ่งที่กำลังปลอบใจตัวเองพังครืนลง ความหวังค่อยๆ ดับสลาย กลายเป็นความสิ้นหวังขึ้นมาแทนทันที

เพราะว่าเสียงที่ได้ยิน ต่อให้ไม่ได้ยินมาหลายปี แต่มีหรือเธอจะจำไม่ได้

“สวัสดิ์ครับทุกคน ผมชื่อนาเกตน เป็นวิศวกรคนใหม่ ยินดีที่ได้รู้จัก และร่วมงานกับทุกคนนะครับ”

นาเกตน

ทำไมต้องเป็นเขาด้วยนะ เป็นคนอื่นที่ชื่อฟองหรือคล้ายกันไม่ได้หรือไง โลกช่างไม่ยุติธรรมสำหรับเธอจริงๆ

คนใจร้าย คนใจดำ เธอเกือบจะลืมเขาได้อยู่แล้วเชียว!

แต่เกือบจะลืมจริงๆ หรือสิตางค์ เพราะเกือบ...ความหมายคือยังลืมไม่ได้

เสียงปรบมือต้อนรับดังขึ้นเกรียวกราวอยู่รอบตัว แต่ไม่ได้ทำให้สิตางค์ตื่นจากภวังค์ความคิด และเงยหน้าจากถ้วยกาแฟที่กำลังจับจ้องอยู่แม้แต่น้อย ทั้งที่ภายในถ้วยนั้นไม่เหลือกาแฟแม้สักหยด หญิงสาวไม่ได้ยกมือขึ้นปรบเหมือนคนอื่นแต่อย่างใด

ราวกับถ้วยกาแฟตรงหน้ามีสิ่งที่น่าสนใจมากกว่าวิศวกรคนใหม่ซึ่งหน้าตาหล่อเหลาราวกับพระเอกซีรีส์ ที่ทุกคนกำลังให้ความสนใจกระทั่งถูกละทิ้งไปจากพันทิพย์ที่นั่งอยู่ข้างๆ

“น้องเดือน ถึงคิวต้องแนะนำตัวเองแล้วจ๊ะ”

คนถูกละทิ้งสะดุ้งโหยงอย่างห้ามไม่อยู่ ก่อนจะรวบรวมสติทั้งหมดของตัวเองที่ไม่รู้ว่าเตลิดเปิดเปิงไปถึงไหนต่อไหนให้รีบกลับมาโดยเร็ว แล้วมองไปยังร่างสูงของวิศวกรคนใหม่ที่นั่งอยู่ข้างผู้เป็นเจ้านาย

“ชื่อสิตางค์ เป็นเจ้าหน้าที่ประสานงานการก่อสร้างค่ะ”

“คุณเดือนเป็นอะไรไปหรือเปล่า ผมเห็นเอาแต่จ้องถ้วยกาแฟ” ธนบดีถามลูกน้องสาวคนเก่งยิ้มๆ

“ปละ...เปล่าค่ะ เดือนัวแต่คิดอะไรอยู่เพลินๆ” คนถูกถามตอบด้วยเสียงที่พยายามบังคับไม่ให้สั่น แต่แม้จะบังคับตัวเองเพียงใดเสียงก็ยังอด

สันไม่ได้

“คุณสิตางค์อาจไม่อยากรู้จักผมก็ได้ครับพี่เอก” นกเกตน์พูดเสียงเข้ม พลังจ้องหน้าสวยของหญิงสาวเจ้าของนามสิตางค์เข้ม

ซึ่งคนถูกจ้องก็ไม่ได้หลบสายตาแต่อย่างใด ทั้งที่เวลานี้หัวใจของเธอเต้นกระหน่ำราวกับกลองเพล นึกอยากจะตอบออกไปนักว่า

ใช่แล้ว...ฉันไม่อยากรู้จักเลยสักนิดคุณนกเกตน์

แต่นั้นเป็นเพียงความคิดภายในใจเท่านั้น สิ่งที่ได้ตอนนี้คือ ช่มความรู้สึกและย้อนถามเสียงเข้มไม่แพ้กันออกไป

“ทำไมคุณนกเกตน์ถึงคิดว่าฉันไม่อยากรู้จักล่ะคะ”

คนถูกย้อนถามส่งยิ้มยั่ววนกวนประสาท ชัดกับดวงหน้าหล่อเหลาติดดูของเจ้าตัวยิ่งนัก

“แล้วเป็นอย่างนั้นจริงๆ หรือเปล่าล่ะครับ คุณ...สิตางค์” คนพูดตั้งใจเน้นย้ำชื่อของหญิงสาวเช่นกัน ทั้งนี้อาจจะบีบจมูกโด่งที่กำลังเชิดหน้านักรวมทั้งเรียวปากอวบอ้วนน่าสัมผัสนั้นด้วย

เรียวปากที่เคยคุ้นในความทรงจำ

“ฉันเป็นคนมีมารยาทพอที่จะไม่ตอบอะไรตามใจคิดหรอกค่ะ”

นกเกตน์หัวเราะออกมาเบาๆ ทว่าสีหน้ากลับไร้ซึ่งรอยยิ้ม

“นั่นไงละ คนเรามักจะพูดอะไรไม่ตรงกับใจเสมอ คุณไม่อยากรู้จักผมจริงๆ นั่นแหละ ไม่อย่างนั้นคงไม่พูดว่ามีมารยาทพอที่จะไม่ตอบอะไรตามใจคิด แสดงว่าใจคุณคิดอย่างหนึ่งแต่ตอบอีกอย่างหนึ่งใช่ไหมครับคุณสิตางค์”

ธนบดีฟังลูกน้องคนเก่ากับลูกน้องคนใหม่ปะทะคารมกันอย่างรุนแรงก่อนจะยกมือขึ้นห้าม

“อะไรกันสองคนนี่ เพิ่งเจอหน้าก็ทำท่าจะวางมวยกันซะแล้ว เหมือนรู้จักกันมาก่อนอย่างนั้นแหละ”

คนเป็นเจ้านายถามโดยไม่ได้คิดอะไร แต่สิตางค์ที่ใจคอไม่ค่อยอยุ่

กับเนื้อตัวก็รีบพูดปฏิเสธออกไปทันที

“ไม่รู้จักค่ะ”

“ครับ”

คำตอบประโยคหลังเป็นของนาเกตน ซึ่งเกล้งพูดกำกวมด้วยสีหน้า ยียวนกวนประสาทเช่นเดิม คำว่าครับของเขานั้นแปลได้สองความหมาย จะ รู้จักก็ได้ ไม่รู้จักก็ได้

คนเป็นเจ้านายฟังคำตอบแล้วก็มองหน้าทั้งสองสลับกันไปมาด้วย สายตาไม่เข้าใจนัก นึกสงสัยคำตอบของรุ่นน้องคนสนิทไม่น้อยกับคำว่า... ครับ แต่ก็อดใจเอาไว้ก่อน ยังไม่ถามในตอนนั้น

“เออละ ที่นี่ทุกคนก็รู้จักผู้ร่วมงานคนใหม่กันแล้วนะครับ คุณนาเกตนนอกจากจะเป็นรุ่นน้องผมที่มหาวิทยาลัยในเมืองไทยแต่ต่างกันหลาย รุ่นแล้ว ยังจบโทมหาวิทยาลัยเดียวกับผมที่อเมริกาอีก ที่สำคัญเคยทำงาน ในบริษัทรับสร้างบ้านชั้นนำของที่นี่ด้วยกัน ทำให้ผมรู้ฝีมือการทำงาน ของเจ้าตัวเป็นอย่างดี ทุกคนอย่าได้คิดเชื่อว่าคุณนาเกตนมาทำงานที่นี่ได้ เพราะเส้นใหญ่ ต้องบอกว่าผมโชคดีต่างหากที่ได้ตัวเขามาทำงานด้วย”

“พี่เอกก็พูดยอผมเกินไป” คนถูกชมพูดด้วยสีหน้ายิ้มๆ ก่อนส่งยิ้ม ให้ผู้เข้าประชุมทุกคน “ยินดีอีกครึ่งนะครับที่ได้ร่วมงานกับทุกคน” ก่อนจะ ขำเสียงไปยังใครบางคนที่นั่งนิ่งเหมือนไม่ยินดียินร้ายกับคำพูดของเขา

ใครคนนั้นที่ถูกขำเสียงมองและใช้ว่าจะไม่รู้วากำลังถูกมอง ฟังแล้ว เกือบจะพูดโพล่งออกไปอยู่แล้วว่า ฉันไม่เห็นจะยินดีเลยสักนิด! แต่ยังปาก ไว้ได้ทัน นึกอยากให้ระยะห่างระหว่างเก้าอี้ของเธอกับเขาห่างไกลกันมากกว่า นี้่นัก

จะได้ไม่ต้องมานั่งจ้องหน้ากันอย่างใกล้ชิดอย่างที่กำลังเป็นอยู่ เพราะ กลัวว่าสีหน้าและดวงตาของเธอจะเผยความในใจของตัวเองออกไปให้เขา อ่านได้นะสิ ดังนั้นสิ่งที่ควรทำในตอนนี้เป็นคือตั้งอกตั้งใจฟังคนเป็นเจ้านายพูด ห้ามมองไปทางอื่นเป็นอันขาด

“ที่ผมเรียกประชุมในวันนี้ นอกจากจะพิจารณาคนใหม่มาแนะนำให้ทุกคนรู้จักแล้ว ยังมีเรื่องสำคัญอีกเรื่องซึ่งนับเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างยิ่ง นั่นก็คือไตรมาสแรกของบริษัท เราสามารถทำยอดขายได้มากกว่าที่ตั้งไว้...”

ชนบดียังพูดไม่ทันจบเสียงเขาก็ดังขึ้นซะก่อน คนเป็นเจ้านายยิ้มกว้างก่อนจะพูดต่อ

“ดังนั้นเพื่อเป็นขวัญและกำลังใจในการทำงาน ผมจะจัดทริปไปเที่ยวทะเลสำหรับพนักงานทุกคน ทุกอย่างฟรีไม่ต้องเสียเงิน”

ทุกคนพากันร้องเฮขึ้นอีกครั้งอย่างพร้อมเพรียง โดยเฉพาะนิภาภัทรนั้นถามออกไปด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“ที่ไหนและเมื่อไหร่คะคุณเอก”

“เรื่องวันที่จะไป เดี๋ยวผมขอตัววันหยุดก่อน ถ้ามีวันหยุดติดกันสามผมจะแถมให้อีกสองเป็นห้า” คนเป็นนายบอกอย่างใจป้ำจึงได้รับการตอบรับเป็นเสียงเฮดังลั่น

“คุณเอกยังไม่บอกเลยนะคะว่าที่ไหน” นิภาภัทรคนเดิมเอ่ยถาม น้ำเสียงยังคงตื่นเต้นไม่หาย

“หัวหินครับ”

ทุกคนในห้องประชุมพากันส่งเสียงร้องกรี๊ดกร๊าดอย่างดีอกดีใจ คงมีเพียงลิตางค์เท่านั้นที่นั่งนิ่งงัน หัวหินเหรอ ที่นั่นมันถิ่นความหลังของเธอ ใครอยากจะไปกันเล่า แถมคนที่เป็นคนต้นเหตุในตอนนั้นก็อยู่ในที่นี้ด้วย

แล้วจะให้เธอตีหน้ายังไง ตีหน้าเศร้าเล่าความเท็จว่าอยากไปเหมือนคนอื่นนะเธอ

ไม่ได้ได้ใหม่ละเหีย!

และไม่รู้เป็นเพราะอะไรทำให้หญิงสาวหันไปมองยังคนนั่งตรงข้าม ก็เห็นดวงตาของอีกฝ่ายเป็นประกายวาววับราวกับยิ้มได้ นี่ถ้ามีเวทมนตร์แบบแม่มดในเทพนิยาย จะขอสาปให้อีกฝ่ายตาบอดไปเลย จะได้ไม่ต้องมามองเธอด้วยสายตาเช่นนี้

“เอ...ทำไมน้องเดือนนั่งเสียบละ ไม่เห็นจะดีใจเหมือนคนอื่นเลย”

พันทิพย์ที่นั่งจับสังเกตุอยู่เอ่ยถามอย่างสงสัย และยังไมทันที่ลีตางค์จะตอบอะไรออกไป นกเอศน์ที่นั่งมองอยู่ก็พูดขึ้นมาพร้อมรอยยิ้มที่มุมปากอย่างมีเลศนัย

“คุณลีตางค์อาจไม่ชอบหัวหินหรือไม่อยากไปกระมังครับ”

ลีตางค์นี่ก็อยากจะพูดตอบออกไปตามใจคิดนึกว่า ใช่ ฉันไม่ชอบและไม่อยากไป ตอนนี้อยู่ไม่ได้ก็อยากมีเวทมนตร์อะไรเหมือนความคิดก่อนหน้า แต่นึกอยากยกมือขึ้นข่วนหน้าขาวๆ ของคนถามให้เกิดริ้วรอยน้กเอาให้ลายพร้อยเลยยิ่งดี

ทำไมเธอจะอ่านรอยยิ้มมุมปากของเขาไม่ออกว่าหมายความว่าอย่างไร ทว่าเมื่อมองไปยังบรรดาเพื่อนร่วมงานที่สีหน้าฉายแววตื่นเต้นดีใจ อีกทั้งรอฟังคำตอบของเธอ ก็จำต้องกลืนคำพูดที่वालทั้งองไปแล้วตอบว่า

“ก็...ไม่ถึงกับไม่ชอบ แค่อึดใจเท่านั้น...ละ”

“อ้อ แค่อึดใจละ ผมนึกว่ามีเหตุผลอื่นนอกจากนี้ซะอีก”

นกเอศน์พูดพลางพยักหน้ายิ้มๆ นึกอยากจะตอบเถียงต่อ แต่ต้องสะกดกลืนความต้องการลง บอกตัวเองให้รอไปก่อน ยังมีเวลาให้เขาทำอย่างนั้นอีกเยอะ เขาชอบดวงดาววับเวลาฉายแววโกรธซึ่งของเจ้าตัวนักหนา เพราะถ้ายังแสดงท่าทีแบบนี้แสดงว่าเยื่อใยยังคงอยู่ ไม่ใช่ตัดเยื่อใยอย่างที่นึกหวั่น

“ค่อยยังชั่วหน่อย ผมก็นึกว่าคุณเดือนไม่ชอบหัวหินซะแล้ว ผมก็เลือกแล้วเลือกอีกว่าจะไปที่ไหนดี อย่างพัทย์ก็คนเยอะพลุกพล่าน แล้วทะเลก็ไม่ค่อยสวยเหมือนเมื่อก่อน และเหตุผลที่ผมเลือกหัวหินเพราะผมมีบ้านพักอยู่นั่นด้วย จะได้สะดวกสำหรับทุกคน” ธนบดีพูดยิ้มๆ เรียกความสนใจจากหลายๆ คนได้อีกครั้ง

“รู้แล้ว ที่คุณเดือนเบื่อทะเลเป็นเพราะบ้านคุณเดือนอยู่เมืองจันทร์ซึ่งเป็นจังหวัดชายทะเลแน่เลย เอาไว้หนูเลิกต้องหาโอกาสไปเที่ยวบ้างแล้วละ

หนูเล็กขอบทะเลทุกที่”

“ก็ทำนองนั้นแหละค่ะ” ลิตางค์รับสมอ้างซะเลย

“ถ้าอย่างนั้นดีเลย เอาไว้เราไปซื้อเสื้อผ้าสำหรับไปเที่ยวทะเลกันดีกว่านะจ๊ะ” พันทิพย์พูดชวนน้ำเสียงกระตือรือร้น และก็ได้รับการพยักพยิตจากคนอื่น ๆ

ลิตางค์เห็นท่าทางของแต่ละคนก็ได้แต่ลอบถอนหายใจก่อนจะพยักหน้า

“ได้ค่ะ”

ตอบแล้วก็พยายามเมินไม่มองไปยังคนนั่งฝั่งตรงกันข้าม แต่เจอหน้าโดยไม่คาดฝันก็ทำให้ใจที่เริ่มสงบกลับมานุ่นวายอีกครั้ง ยังจะต้องกลับไปยังสถานที่ที่เคยมีความหลังร่วมกันอีก

ลิตางค์อยากจะร้องกรี๊ดนั้!

เหตุใดฟ้าจึงกลั่นแกล้งเธอเช่นนั้น

ร่างสูงสง่าของนาเกตนั้ก้าวยาวๆ ตามหลังธนบดีเข้าไปในห้องทำงานของอีกฝ่าย ซึ่งเป็นรู่ที่สนิทสนมกับเขามาก่อน ตั้งแต่สมัยเรียนอยู่เมืองไทยรวมทั้งตอนเรียนต่างประเทศ และยังเคยทำงานด้วยกัน อีกทั้งตอนนี้ยังมีสถานะเพิ่มขึ้นเป็นเจ้านายคนใหม่ ก่อนจะพับแขนเสื้อเชื้ตีสวมพู่่อนทั้งสองข้างไว้ตรงข้อศอก เผยให้เห็นท่อนแขนขาวจัดบ่บอกให้รู้ว่เพิ่งมาจากเมืองหนาว แล้วเอนกายกึ่งนั่งกึ่งนอนลงบนโซฟาרבแซกสีด้าตัวนุ่มด้วยท่วงท่าสบายๆ ดวงหน้าหล่อเหลาเผยรอยยิ้มละไม

“เอ็งเป็นอะไรไปวะชั้น” ธนบดีเอ่ยถามขณะทรุดนั่งข้างๆ พลงเข้มนมองหน้ารู่่น้องหนุ่มเข้มนั้

“เป็นอะไรของพี่เอกคืออะไรหรือครับ” คนถูกถามย่อนถามพลงเล็กคิ้วเข้มนขึ้นสูง ดวงหน้าหล่อจัดยังคงเจือด้วยรอยยิ้มบางๆ ทำท่าทางไม่รู้ไม่ชี้ทั้งที่พอจะคาดเดาความหมายของอีกฝ่ายได้

“ไอ้ฉัน...” ธนบดีใช้คำนำหน้าชื่ออย่างหมั่นไส้ มองไปหน้าเจี๋ยรอยยิ้มของอีกฝ่าย แล้วส่ายหน้าไปมาอย่างขัดอกขัดใจ “ไม่ต้องมาเฉลไทำเป็นไม่รู้เรื่องเลยนะ ปกติพี่เห็นเอ็งเก็บอารมณ์เก่งจะตาย แล้วโหงตอนอยู่ในห้องประชุมถึงพูดจากวนประสาทคุณเดือนแบบนั้นวะ”

“ผมนี่นะกวนประสาท!” คนถูกกล่าวหาย้อนถามเสียงสูง “ผมกวนประสาทตรงไหนกันครับ คุณเดือนของพี่เอกละทำสีหน้าท่าทางเหมือนไม่อยากรู้จักผมจริงๆ นี่ครับ”

คนพูดพูดด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ ทว่าภายในใจนั้นตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง นึกถึงคำพูดของเจ้าตัวที่พูดโพล่งออกมาเต็มปากเต็มคำว่าไม่รู้จักรั้วขัดเคืองใจยิ่งนัก

ทำเป็นไม่รู้จักรั้วเขาซะใหม่ ทำให้ได้ตลอดรอดฝั่งแล้วกันนะ... ลิตางค์

“ก็เอ็งเล่นพูดออกไปอย่างนั้นเองนี่หว่า เป็นพี่ก็ต้องตอบอย่างนั้นแหละ แล้วปกติคุณเดือนเป็นคนใจเย็นจะตาย ไม่งั้นคงทำงานตำแหน่งที่ต้องประสานงานกับทุกแผนกไม่ได้หรอก”

ดวงหน้าขาวจัดมีสีชมพูระเรื่อเต็มประปรายเงยหน้าขึ้นมองคู่สนทนาที่นั่งไขว่ห้างอยู่ข้างๆ

“เจ้าหน้าที่ประสานงานการก่อสร้างเหรอครับพี่เอกล” ถามออกไปด้วยสีหน้าหมายมวด นัยน์ตาดำคมทอประกายแวววาว

“ไชนะลิ ชื่อก็แปลตรงความหมายอยู่แล้ว”

“แสดงว่าต้องทำงานร่วมกับผมเอ้อ... หมายถึงกับทุกแผนกซะใหม่ครับ” พยายามบังคับน้ำเสียงที่ถามให้ราบเรียบเป็นธรรมชาติที่สุดเท่าที่จะทำได้

“ใช่” ธนบดีพยักหน้า “โดยเฉพาะกับวิศวกรอย่างเอ็ง”

คนรับฟังปิดบังซ่อนเร้นอาการยินดีปรีดาไว้ภายในใจอย่างสุดฤทธิ์ ภายใต้อสีนัยเรียบสนิทไม่ย่นตียินร้าย ทว่าก็ยังหลุดอาการพูดอึกอักออกไปจนได้

“หรือ...ครับ”

“เสียงเอ็งฟังแล้วดูแปลกๆ นะชั้น” คนช่างสังเกตอย่างธนบดีมีหรือจะจับไม่ได้

“อ้าว...พี่เอก หาเรื่องผมซะแล้ว” นาเกตน์แก้มึงพูดไวววายกลบเกลื่อนอาการ “เมื่อก็ที่ว่าผมพูดจากวนประสาท ตอนนั้นก็มาว่าเสียงผมแปลกๆ อีก”

คราวนี้คนคอยจับสังเกตหัวเราะออกมาเบาๆ

“ก็เอ็งพูดอีกๆ อักๆ มันไม่สมกับเป็นเอ็งเลยนี่หว่า”

“แล้วเป็นผมเสียงต้องเป็นยังไงล่ะครับถึงจะเหมาะ”

คำถามของรุ่นน้องหนุ่มทำเอาคนเป็นรุ่นพี่และพ่วงด้วยตำแหน่งเจ้านายตัวต้วตามองหน้าคนถาม ก่อนจะหัวเราะเสียงดัง

“ไม่รู้วะ เอละพี่เลิกจับผิดเสียงเอ็งดีกว่า จับไปก็เท่านั้น” ธนบดีไม่เอากบบอกออกไปว่าถึงจ้องจับผิดยังไงก็คงจับยาก

“นี่ไง พี่เอกพูดออกมาเองว่าจ้องจับผิดผมอยู่”

คนจ้องจับผิดจริงโบกมืออ่อน

“เอละ เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว มาเข้าเรื่องงานดีกว่า พี่ชอบใจเอ็งมากนะชั้นที่เลือกมาทำงานบริษัทพี่ ได้ข่าวว่าทางแลนด์โฮมก็ทาบทามเอ็งเหมือนกันนี่นา”

แลนด์โฮมที่ธนบดีพูดถึงเป็นบริษัทที่ประกอบธุรกิจในแนวทางเดียวกันกับบริษัทของเขา และถือว่าเป็นคู่แข่งที่น่ากลัวอีกบริษัทหนึ่ง ซึ่งนาเกตน์ฟังแล้วก็เผยรอยยิ้มบางๆ

“บังเอิญผมมีคนรู้จักทำงานที่นั่นครับ ทางเจ้าของเลยส่งมาทาบทาม แต่ผมก็ต้องเลือกทำงานกับบริษัทที่ตัวเองรู้จักและคุ้นเคยกับเจ้าของเป็นอันดับแรกอยู่แล้ว”

สิ่งที่ชายหนุ่มพูดแม้จะเป็นความจริงแต่ก็ไม่ใช้ทั้งหมด เหตุผลที่เขาเลือกทำงานในบริษัทของรุ่นพี่นั้น เป็นเพราะมีสิ่งสำคัญยิ่งจนดึงดูดใจเขาให้

ก้าวเข้าหา

มีเขาเท่านั้นที่รู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร! ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่ทำให้เขาที่
เคยด้านชาเริ่มตื่นตัว จนนั่นระริกเลยทีเดียว

“แล้วเอ็งพร้อมจะเริ่มทำงานเมื่อไหร่”

“พรุ่งนี้ครับพี่เอก” คนตอบตอบโดยไม่ต้องหยุดคิดเลยแม้แต่หน่อย
ถ้าเป็นไปได้เขาอยากทำวันนี้เลยด้วยซ้ำ

“โอเค ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวพี่จะได้ให้คนจัดห้องทำงานไว้ให้ อยากได้
อะไรเพิ่มเติมก็บอกได้เลย จะจัดให้ตามนั้น”

“ขอบคุณครับ”

นกเกตุเห็นพูดขอบคุณด้วยสีหน้าเจือรอยยิ้มบางๆ เช่นเคย ซึ่งรอยยิ้ม
ที่ว่าชนบทมองแล้วรู้สึกขัดใจอย่างบอกไม่ถูก

“เอ็งจะยิ้มแบบเต็มหน้าบ้างไม่ได้หรือไงวะ ชน ยิ้มแบบนี้พี่เห็นแล้ว
ขัดใจวะ”

“อ้าว” คนถูกต่อว่าเรื่องยิ้มร้องอ้าวก่อนจะยิ้มกว้างจนเต็มหน้า “พี่เอก
นี่ยังงี้ เมื่อกี้ก็ว่าเสียผม ตอนนี้อยู่เรื่องยิ้มอีกแล้ว จะจับผิดผมไปถึงไหน
กัน”

“ถ้าเอ็งยิ้มแบบนี้แต่แรกพี่ก็ไม่ต้องว่าแล้ว”

“ครับ ต่อไปผมจะพยายามยิ้มอย่างที่พี่ต้องการ”

ชนบดีหรีตามองหน้ารุ่นน้องคนสนิทแล้วยิ้มน้อยๆ

“ว่าแต่กลับมาอยู่เมืองไทยอย่างถาวรแบบนี้แฟนเอ็งคงจะดีใจมาก
สินะ”

คนถูกถามไม่ได้ยิ้มตามไปด้วย รอยยิ้มกว้างก่อนหน้านี้อาจสูญ
กลายเป็นสีหน้าเรียบเฉยขึ้นมาทันควัน

“แฟน? พี่เอกหมายถึงใครหรือครับ”

“อ้าว...จะหมายถึงใคร ก็หมายถึงคุณเจ๊นัง เมื่อก่อนพี่ยังเจอแหว
สยามตอนไปกินข้าวกับลูกค้าอยู่เลย ตอนแรกยังนึกว่าผู้ชายที่ไปด้วยเป็น

เอ็ง แต่ไม่ยกใช้” ธนบดีบอกยิ้มๆ ไม่ได้สังเกตเห็นหน้าและน้ำเสียงของคนฟังแต่อย่างใด

“ผมบอกพี่เอกตอนนี่เลยนะครับว่า เจนไม่ใช่แฟนผม ไม่ว่าตอนนี้หรือตอนไหน”

นกเกตนับอกเสียงเข็มไม้ต่างจากสีหน้า ทำเอาหัวใจของธนบดีชมวดเข้าหากันอย่างรุนแรงระคนแปลกใจ

“ไม่ใช่แฟนนี่นะ เห็นคงกันตั้งแต่ตอนอยู่ที่โน่นนี่หว่า อย่างนี้ไม่เรียกว่าแฟนแล้วจะให้เรียกว่าอะไระ”

บุคคลที่สามที่กำลังถูกพูดถึงคือ เจน จารวี นางแบบสาวชื่อดัง ที่ธนบดีเคยเห็นอยู่กับนกเกตน์ ตอนเขาไปต่างประเทศแล้วแวะหาอีกฝ่ายเมื่อครั้งก่อน กระทั่งเข้าใจผิดคิดว่าเจ้าตัวคือแฟนนั่นเอง

“คู่ควงก็คือคู่ควง ไม่ถือหรือนับว่าเป็นคู่ครองหรอครับ” นกเกตน์พูดเน้นย้ำคำว่าคู่ควงกับคู่ครอง “ตัวเจนเองก็ไม่ได้คบผมเพียงคนเดียว”

“อ้อ” ธนบดีพยักหน้าอย่างเข้าใจ ถ้าอย่างนั้นผู้ชายที่เขาเจอเมื่อวานคงเป็นคู่ควงของจารวีเป็นแน่

“แล้วพี่เอกบอกเจนไปหรือเปล่าว่่าผมกลับมาแล้ว”

“อ้าว พูดแบบนี้แสดงว่าเอ็งไม่ได้บอกคุณเจนหรือไงว่ากลับมาแล้วอย่างงี้เนือง พอฟีพูดถึงเอ็งขึ้นมาถึงได้ทำหน้าแปลกๆ”

“ไม่ได้บอกหรอครับ”

“เวรจริงๆ พี่ไม่รู้เนี่ยหว่าว่าเอ็งปิด ดันเผลอบอกออกไปแล้ว”

นกเกตน์ยิ้มเล็กน้อยก่อนจะตอบน้ำเสียงไม่ยี่หระ

“ไม่เป็นไรหรอครับ บอกก็บอก”

“พี่อยากจะรู้ว่าผู้หญิงคนไหนที่เอ็งถือหรือนับว่าเป็นคู่ครอง ไม่ใช่คู่ควง”

ธนบดีพูดแล้วก็มองหน้ารุ่นน้องหนุ่มนิ่งๆ จากที่สนิทสนมกันจึงรู้ภูมิหลังของอีกฝ่ายเป็นอย่างดี นกเกตน์นั้นมาจากตระกูลนักการทูต บิดาเป็น

เอกอัครราชทูตซึ่งเวลานี้ประจำอยู่ที่กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย เพราะความพึงพร้อมด้วยรูปสมบัติอันโดดเด่น คุณสมบัติเลิศเลอ และสุดท้ายทรัพย์สินสมบัติมหาศาล จึงไม่แปลกที่เจ้าตัวจะเป็นที่หมายปองของหญิงสาวทั้งหลาย

“ไม่นาน...พี่เอกก็จะเห็นเองครับ”

นาเกตน์ตอบพลางลุกขึ้นเดินไปยืนนอกดอกตรงหน้าต่าง หลังจากนั้น รอยยิ้มที่ไม่ค่อยมีใครได้เห็นนั้นก็ค่อยๆ ผุดออกมาจนเต็มหน้า ซึ่งเขาไม่เคยยิ้มอย่างนี้มานานเท่าไรแล้ว

“ไม่นานแสดงว่าเร็วๆ นี๊สิ”

คนถูกถามนิ่งเงียบไม่ตอบ คงมีแต่ตัวเขาเท่านั้นที่รู้ว่า ไม่นานที่พูดออกไปคือเมื่อไหร่!

ไม่นาน...ที่ความหมายชี้ชัดว่าคือไม่นาน

๓

คนเจ้าเล่ห์เพทุบาย

“ผู้ชายอะไรนอกจากจะหน้าตาล้อหล่อแล้วยังเทอีกเนาะพี่ป้อม หนูเลิกไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนใส่เสื้อเชิ้ตสีชมพูแล้วดูดีและเหมาะสมทั้งเท่า คุณนกเกตนี่มาก่อนเลยนะ”

“ใช่ๆ” คู่สนทนาพยักหน้ารัวๆ เห็นด้วย “พี่เห็นด้วยกับที่หนูเลิกว่านะ เคยเห็นผู้ชายหลายคนใส่ ดูไม่ค่อยแมนเท่าไร๋ มองแล้วเหมือนผู้ชายวายนะ หนูสาวอังกะลังก็เหมือนกัน พี่คิดว่านอกจากคุณเอกเจ้านายของเราแล้ว ก็มีคุณนกเกตนี่แหละ ที่สวมแล้วเหมาะสมกับคำว่าสมาร์ท เหมือนพวกนายแบบดังๆ สวมเวลาถ่ายแบบไม่มีผิด พี่จะชอบผู้ชายมีกันมากกว่าพวกกันปอดๆ ที่มองแล้วไม่เจริญหูเจริญตา”

“เห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์ค่ะ แต่แหม...พี่ป้อมนี่ทันสมัยเชียว ผู้ชายวายนะ นี่ถ้าไม่เคยดูซีรีส์วายมาก่อนหนูเลิกคงคิดตามไม่ทันแน่ๆ”

“โอ้ย...ไม่ได้หรอกจ๊ะ ยุคนี้เป็นยุคของโลกโซเชียล ที่มักจะมีเรื่องราวและคำพูดแปลกๆ พิสดารเกิดขึ้นไม่เว้นแต่ละวัน ถ้าขึ้นไม่ติดตามหรืออัปเดตข่าวคราวคงต้องตกยุคแน่ๆ ดังนั้นนอกจากเราต้องรอบรู้แล้ว ยังต้อง

ตามให้ทันเหตุการณ์ด้วยจ๊ะ แต่ซีรี่ย์วายที่ว่าไม่ใช่แนวพีรอกจ๊ะ พี่อาจแก่เกินไปแล้วก็ได้”

“พี่ป้อมรู้ไหมว่าตอนนี้ซีรี่ย์ที่หนูเล็กว่านะ นอกจากคนดูจะติดแล้วยังอยากให้พระเอก-นางเอกในเรื่องเป็นแฟนกันจริงๆ มากกว่าคู่จิ้นในละครอีก และเดี๋ยวนี้ในโลกโซเชียลมีแต่คำพูด คำศัพท์ คำคม และเรื่องราวแปลกๆ จริงๆ หนูเล็กเองยังตามไม่ทันเลยคะ บางครั้งถึงกับความคิดและตรรกะของเด็กวัยรุ่นยุคนี้ที่เรียกตัวเองว่าเด็กรุ่นใหม่เหมือนกัน แต่พี่ป้อมคิดเหมือนหนูเล็กไหมว่า ท่าทางคุณนภาเกตุนี้ถือตัวและดูหยิ่งๆ ยังไงบอกไม่ถูก ทำให้ไม่ค่อยกล้าพูดเล่นด้วย กลัวสายตาดูพิสดาร”

“อ้อ หนูเล็กคิดเหมือนพี่เลย คุณนภาเกตุนี้สมชื่อที่แปลว่าดวงอาทิตย์ คือให้ความรู้สึกร้อนแรงจนไม่สามารถมองตรงๆ ได้แต่เหม่อมองอยู่ไกลๆ แต่อาจเป็นบุคลิกของเขาจริงๆ อาจไม่ได้ถือตัวและหยิ่งก็เป็นได้...”

เสียงของพันทิพย์กับนิภาภรที่กำลังคุยกันแม้จะไม่ดังนัก แต่ลึกลงกลับได้ยินจนเต็มสองหู เรื่องที่ทั้งคู่คุยกันแม้จะเป็นเรื่องที่เคยฟังอยู่ทุกวี่วัน ทว่าวันนี้กลับสร้างความหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก จะไม่ฟังก็ไม่ได้ เพราะห้องที่มีหลายแผนกอยู่รวมกัน แม้จะมีบริเวณกว้างขวางและมีพาร์ทิชันกันเป็นสัดส่วนในแต่ละแผนกก็ตาม แต่แผนกของหญิงสาวอยู่ตรงกลางพอดีบพอดี

ดังนั้นเสียงพูดคุยต่างๆ รอบข้างจึงเล็ดลอดมาให้ได้ยินอยู่เสมอ มักจะได้ยินคนโน้นพูดถึงคนนี้ คนนี้พูดถึงคนนั้น ซึ่งที่ผ่านมามีลึกลงไม่เคยเก็บเอามาใส่ใจ และไม่เคยนึกสนใจหรือวาระคายหู เท่ากับได้ยินทั้งคู่กำลังพูดถึงวิศวกรคนใหม่ที่ชื่อนภาเกตุ ที่สำคัญเสียงแหลมๆ ของนิภาภรที่เธอได้ยินจนชินหู วันนี้กลับรู้สึกรำคาญขึ้นมาซะงั้น

ณ เวลานี้ เวลาเธอเจอใครต่อใครก็ล้วนแต่พูดถึงนภาเกตุนี้ให้ได้ยินอย่างแผนกประชาสัมพันธ์ที่เธอเดินผ่านเมื่อกี้ก็ได้ยินสาวๆ ที่นั่นพูดถึงแม้แต่ป้าสมพรก็ยังไม่เว้น

นกเกตน์! มาบริษัทแค่วันเดียวแต่มีคนพูดถึงแทบจะทั้งบริษัท เจ้าเสน่ห์เหลือเกิน สิตางค์คิดอย่างหมั่นไส้

เสื้อชมพู กางเกงสแลกเธอ เธอ...นั่นเป็นสิ่งที่เธอคุ้นเคยในอดีตทั้งสิ้น มีหน้าซ้ำตัวเธอเองต่างหากที่เป็นคนแนะนำและซื้อมาให้อีกฝ่ายสวมใส่

พอนึกถึงตรงนี้สิตางค์ก็นึกน่ด่าตัวเองทั้งยังสั่งสมองตัวเองไปด้วยว่าอย่าช่างจดช่างจำนักเลย สิ่งที่ผ่านมาทำให้มันผ่านไป จำไว้ก็เจ็บ และคำพูดที่ได้ยินก็ไม่ต้องเก็บเอามาใส่ใจ ให้นึกว่าเป็นเสียงลมก็แล้วกัน

จำไว้...เธอกับเขาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันแล้วไม่ว่าเรื่องใดก็ตาม

จำไว้...นกเกตน์คือเพื่อนร่วมงานคนใหม่เท่านั้น

ท่องไว้ จำไว้ให้ดึสิตางค์

ครั้นสั่งตัวเองแล้วหญิงสาวก็เอางานที่ค้างค้างอยู่ขึ้นมาสะสาง

แต่...ดูเหมือนยิ่งสะสางก็เหมือนจะยุ่งเหยิงไม่รู้เรื่องมากขึ้นเท่านั้น ด้วยจิตใจที่ไม่สงบ ภาพของชายหนุ่มสวมเสื้อสีชมพูและคำพูดที่ได้ยินนิภาภักทรบอกว่าเหมาะสม และกางเกงสแลกสีดำที่พันทิพย์บอกว่าไม่ต่างกับที่นายแบบดังๆ สวมใส่ วนเวียนเข้ามาในสมอง มีหน้าซ้ำยังจดจำคำพูดของหญิงสาวทั้งคู่ได้แม่นยำ ไม่มีตกหล่นแม้แต่คำเดียวอีกต่างหาก

ตกลงนี่เธอตั้งใจฟัง ไม่ใช่ใจฟุ้งอย่างทีบอกตัวเองอยู่ปาวๆ หรือสิตางค์

สิตางค์ เธอบ้าไปแล้ว สติ สติ สติ เรียกหาให้เจอแล้วรวบรวมมาอยู่กับตัวซะ

หญิงสาวพรา้งสั่งทั้งตัว สั่งทั้งใจ ไม่ให้นึกถึง แต่ดูเหมือนช่างยากเย็นนัก

ประเสริฐแท้!

เธอกำลังอยู่ดีมีความสุขแล้ว ทำไมเขาต้องกลับเข้ามาอยู่ในสายตาเธออีก ถ้าเลือกมองเห็นคนบางคนได้แต่เห็นใครบางคนไม่ได้ก็คงจะดีไม่น้อย

หญิงสาวถอนหายใจเฮือกๆ อย่างกลัดกลุ้ม

“น้องเดือนจ๋า”

คนกำลังตกอยู่ในภาวะจิตย่ำแย่ถึงกับสะดุ้งโหยง เมื่อได้ยิน พันทิพย์ที่เดินเข้ามาหยุดหน้าโต๊ะเรียกด้วยน้ำเสียงไม่เบา

“คะ พี่ป้อม”

“เป็นอะไรไปหรือจะ ทำไมถึงนั่งเหม่อแบบนี้ละ พี่มายืนอยู่หน้าโต๊ะ ตั้งนานแล้ว น้องเดือนก็ยังไม่หือไม่อือเลย” พันทิพย์เอ่ยถามพลางจ้องหน้า หญิงสาวร่นห้องอย่างสงสัย ด้วยไม่เคยเห็นอีกฝ่ายเป็นอย่างนี้มาก่อน

“เอ้อ...เดือนคิดอะไรเพลินไปหน่อยคะ แล้วพี่ป้อมมีอะไรหรือเปล่าคะ” พูดออกไปแล้วสิดางค์ก็นึกเคืองคนทักนัก ที่เธอตกอยู่ในอาการอย่างที่เป็นอยู่ ก็เพราะเก็บเอาคำพูดของอีกฝ่ายมาคิดนั่นแหละ

“อ้าว นี่เที่ยงแล้ว น้องเดือนยังไม่รู้อีกหรือจะ แสดงว่าเรื่องที่คิดนี้ ต้องสำคัญจริงๆ ถึงขั้นลืมเวลาได้”

คนคิดอะไรเพลินจนลืมเวลาจริงๆ ก็มมองนาฬิกาข้อมือก่อนยิ้มเห่ๆ

“เดือนลืมเวลาไปจริงๆ แต่พอนึกได้ก็หิวเลยคะ ถ้าอย่างนั้นเรารีบไป กินข้าวกันดีกว่า”

เมื่อก่อนสิดางค์อยู่ร่วมแผนกกับพันทิพย์ แต่เพิ่งแยกออกมาเป็น แผนกใหม่ได้ไม่นาน ตอนนี้มีหญิงสาวทำงานอยู่เพียงคนเดียว แต่คนเป็น เจ้านายบอกว่าจะหาคนมาช่วยอีกสองคน ด้วยกลัวว่าเธอจะทำคนเดียว ไม่ไหว เพราะงานที่เกี่ยวข้องมีมากขึ้นตามจำนวนลูกค้าที่เพิ่มขึ้น ดังนั้น ส่วนใหญ่เธอจึงไปกินมื้อกลางวันกับพันทิพย์และนิภาภัทร

“เดี๋ยวรอหนูเลิกไปเข้าห้องน้ำแป็บนึงนะจ๊ะ”

“คะพี่ป้อม” หญิงสาวพยักหน้าพลางหยิบกระเป๋าสิดางค์จากใน กระเป๋าสะพายมาถือไว้ “แล้ววันนี้เราจะไปกินที่ไหนกันดีคะ”

พันทิพย์ยังไม่ทันตอบคำถามก็เห็นนิภาภัทรพาร่างหน้าร่วมแปดสิบ กิโลฯ วิ่งตบตบมาหา แล้วพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“วันนี้มีลาปากแล้วค่ะ พี่บ่อม คุณเดือน”

“ลาปาก? หมายความว่าเราจะได้กินข้าวฟรีใช่ไหมหนูลูก” สาวใหญ่เอ่ยถามน้ำเสียงตื่นเต้นอารมณ์ดีไม่แพ้กัน

“ใช่แล้วค่ะพี่บ่อม วันนี้สุดหล่อจะเลี้ยงข้าวทั้งออฟฟิศเลย”

“สุดหล่อ? ใครหรือจ๊ะ หรือว่าจะเป็นคุณณณเกตุ” พันทิพย์เตา

“ແหม พี่บ่อมขา จะมีสุดหล่อที่ไหนดกันอีกล่ะคะถ้าไม่ใช่คุณณณเกตุ”

นิภาภักทรบอกพลางยกมือขึ้นลูบปากไปมา

คนเสียหู่ฟังอย่างลึตางคู้ได้แต่แอบก่อนคนที่ตกเป็นหัวข้อสนทนาอยู่ในใจ เซอะ...ท้าวดร้าวดรวย กลัวไม่มีใครรู้หรือเ่งว่าตัวเองรวย แล้วถ้าไม่ไปจะได้ไหมเนี่ย

“คุณเดือน ทำไมทำหน้าที่ซ่งกะตายแบบนี้ล่ะคะ”

คนถูกทักว่าทำหน้าที่ซ่งกะตายลอบถอนหายใจ และยังไม่ทันได้แก้ตัวก็ต้องนึ่งอึ่งกับคำพูดของสาวร่างอ้วน

“หนูเล็กสั่งเกตตั้งแต่อยู่ในห้องประชุมแล้ว ดูเหมือนคุณเดือนไม่ค่อยชอบคุณณณเกตุนะคะ”

คนถูกจับสั่งเกตอย่างลึตางคู้ฟังแล้วจำต้องรีบปรับสีหน้าให้หนึ่งที่สุดเท่าที่จะนึ่งได้ ทั้งนึ่งก่อนขอตหญิงสาววัยเดียวกันอยู่ในใจ เพราะนอกจากจะซ่งกิน ซ่งเมาร์ท แล้วยังซ่งสั่งเกตอีก แต่ดีที่อีกฝ่ายเป็นคนไม่มีพิษมีภัยกับใคร ดังนั้นบางเรื่องที่อีกฝ่ายพูดเธอจึงมองข้ามไม่ถือสาหาความ

แต่ดันมาจับสั่งเกตเธอซะนึ่ง แล้วนี่เธอแสดงออกเ่งไปจนถูกจับได้เซียวหรือ แต่มีหรือคนอย่างเธอจะจนมุมด้วยเรื่องแค่นี้ คิดได้ดั่งนั้นก็พูดปฏิเสธออกไปด้วยเสียงนึ่งๆ ไม่ต่างจากสีหน้า

“เดือนจะไม่ชอบคุณณณเกตุนี้ได้ยั้งงะคะ หน้าก็เพ่งจะเคยเห็น คุณหนูเล็กน่าจะตาฝาดมากกว่าคะ”

ครันพูดออกไปแล้วลึตางคู้ก็เดือนตัวเองอยู่ในใจ ต่อไปคงต้องเก็บอารมณ์ตัวเองให้มิดชิดซะแล้ว จำไว้นะ ต้องมองณณเกตุให้เหมือนอากาศ

ธาตุ เพราะถ้าทำแบบนั้นได้ เรื่องอื่นก็จะไม่ตามมาจนจิตใจอีกต่อไป

จำไว้นะลิตางค์ ต้องทำให้ได้อย่างที่ใจคิด หญิงสาวพรวดเด้งตัวเอง แต่เจ้าตัวคงไม่รู้หรือกว่าวันนี้พูดเช่นนั้นมาก็ครั้งแล้ว และทำได้อย่างที่พูดไหม?

“เอ หรือว่าหนูเล็กจะตาฝาดอย่างที่คุณเตือนว่า แต่...”

“เฮ้ย เสรีจกันหรือยังครับสาว?”

เสียงของชนบติ่งขึ้นที่หน้าประตูห้อง ทำให้นิภาภัทรที่คล้ายจะพูดอะไรต่อชะงัก ท่ามกลางการลอบถนอยใจของลิตางค์ ก่อนหญิงสาวจะเบนสายตามองไปยังคนเป็นเจ้านาย ที่ข้างกายมีร่างสูงผึ่งผายของนกเกดน์ ยืนกอดอกจ้องเขม็งมองมาอยู่ ซึ่งก็ไม่ว่าจะได้ยินคำพูดของเธอเมื่อไหร่หรือเปล่า

แต่ได้ยินก็ช่างอะไรเพราะเธอพูดเรื่องจริง ก็เธอเพิ่งเคยเห็นเขาจริงๆ นี่นา อดีตก็คืออดีต มองเขาให้เหมือนอากาศธาตุเลยนะลิตางค์ ทำตั้งแต่ตอนนี้เลย จะได้ชิน! หญิงสาวสั่งตัวเองเหยิงๆ

“เสร็จแล้วค่ะ” พันทิพย์กับนิภาภัทรตอบขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน

“ถ้าอย่างนั้นคุณสามคนนั่งรถไปค้นเดียวกับผมแล้วกัน” คนเป็นเจ้านายเสนอ

“ไปกันหมดหรือคะคุณเอก” หญิงสาวร่างอ้วนเอ่ยถามน้ำเสียงกังวล

“รถผมคันใหญ่ นะครับ ไปได้ ไม่ต้องเป็นห่วง เพียงแต่คุณหนูเล็กต้องมานั่งข้างหน้ากับผมเท่านั้น รถผมจะได้ไม่เอียงข้าง” คนเป็นเจ้านายพูดกระซึกแล้วเสียงหัวเราะ

“แหม คุณเอกพูดยังกับว่าตัวของหนูเล็กหนักเป็นร้อยอย่างนั้นแหละ แค่นี้ดๆ เท่านั้นเอง” นิภาภัทรพูดพลางหัวเราะคิกคัก รวากับน้ำหนักเฉียดร้อยของตัวเธอที่พูดถึงนั้นธรรมดาสามัญมาก

ครั้งถึงรถคันใหญ่สัญชาติเยอรมันของชนบติ่ ทุกคนต่างก็เห็นพ้องกันที่จะให้เจ้าของร่างอ้วนนั่งเบาะหน้า คงมีเพียงลิตางค์เท่านั้นที่ไม่ได้

ปรีปากพูดอะไรออกมา ได้แต่นึกภาวนาในใจขอให้ภเกตนเลือกไปนั่งอีกฝั่ง

ทว่า...

คำภาวนาของหญิงสาวดูเหมือนจะไม่เป็นผล เมื่อพันทิพย์ขึ้นไปจองนั่งเบาะติดประตูข้างขวา ที่นี้ก็เหลือเธอซึ่งไม่มีทางเลือก เพราะไม่ว่าจะเลือกนั่งตรงไหนก็ต้องใกล้ชิดกับผู้ชายคนนั้นโดยปริยาย หรือว่าจะเลือกนั่งเบาะทางซ้ายติดประตูดี ขณะกำลังตัดสินใจเลือกอยู่นั้น เสียงเข้มๆ ก็ดังขึ้นข้างๆ หู โดยที่ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายมายืนข้างเธอตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

“คุณขึ้นไปก่อนแล้วกัน ผมขอนั่งติดประตูเอง”

สิตางค์ตัวตลกตามองคนพูดตาขุ่น ทั้งนึกในใจว่าทำไมต้องมาเลือกนั่งที่เดียวกับเธอด้วยนะ แต่มองสถานการณ์แล้วจำใจต้องยอมก้าวขึ้นรถไปนั่งตรงเบาะกลาง ตามด้วยเจ้าของร่างสูงที่ก้าวขึ้นมาเป็นคนสุดท้าย

“คุณกระเียบไปหน่อยสิ”

หลังจากรถแล่นไปได้สักพัก สิตางค์ที่นั่งอยู่ตรงกลางก็จำต้องส่งเสียงกระซิบบอกคนนั่งชิดทางซ้ายมือ ซึ่งแทนที่จะนั่งติดประตู คล้ายกับเขาจริงใจนั่งชิดเธอจนรู้สึกได้ ชิดจนกระทั่งได้กลิ่นหอมอ่อนๆ จากตัวของอีกฝ่าย

ครั้นได้กลิ่นอันแสนคุ้นเคย ความรู้สึกบางอย่างที่ซ่อนลึกอยู่ก็พลุ่งพล่านออกมาให้หวนนึกถึงเรื่องในอดีต หญิงสาวต้องหยิกตัวเองแรงๆ จนรู้สึกเจ็บ แล้วก็ให้เกลียดตัวเองนัก ทำไมถึงต้องจดต้องจำสิ่งที่ไม่ควรจำเหล่านี้ด้วย มีอะไรให้ควรจำอีกตั้งมากมาย

“ผมกระเียบจนสุดแล้วนะ คุณจะให้ผมสิงประตูเลยหรือไง”

ภเกตนพูดราวกับเขากำลังนั่งอยู่บนรถรับจ้างที่จำกัดพื้นที่ ไม่ใช่ นั่งอยู่บนรถยนต์สมรรถนะแรงสูงที่มีพื้นที่นั่งกว้างขวางอย่างนั้นแหละ และคำพูดสุดท้ายเจ้าตัวพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉยไม่ได้มีแว่หายอกลักนิต

แต่ถ้าจับสังเกตดีๆ จะเห็นจุดกลางในดวงตาคมนั้นไหวระริก

“คุณ...”

ลิตางค์ได้แต่อ้าอึ้งพูดไม่ออก ทั้งที่อยากจะพูดอะไรออกไปแรงๆ นัก แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะเดี๋ยวคนอื่นจะสงสัยกันอีก โดยเฉพาะนิภาภัทรจอมเมฆาท์ แกรมช่างสังเกต

“คุณอดทนอีกนิดเดี๋ยวก็จะถึง แล้วช่วยทำสีหน้าให้ดีๆ หน่อย ระวัง จะมีคนคิดว่าคุณไม่ชอบผมอีกนะครับคุณลิตางค์”

เสียงเบาราวกระซิบที่ตั้งอยู่ข้างหูทำเอาคนฟังนิ่งงัน นี่ตกลงว่าเขา ได้ยินที่เธอพูดเธอ จะหูดีเกินไปหรือเปล่า แล้วเธอก็ดันหูดีฟังเขารู้เรื่องอีก ทั้งที่พูดเสียงเบาขนาดนี้

“เมื่อกี้ตอนคุณพูด ผมไม่ได้ยินหรอคะ แต่เดาเอาเท่านั้น เอ...หรือว่าผมเดาถูก”

คนฟังเม้มริมฝีปากแน่น เพราะคำพูดที่ได้ยิน ยืนยันได้เป็นอย่างดี ว่าเขาได้ยินที่เธอพูดแน่นอน

“ข้างหลังนั่งสบายกันหรือเปล่าครับ” ธนบดีซึ่งเป็นคนขับเอ่ยถามขึ้น

“นั่งสบายค่ะ แหม รถคุณแอกออกจะกว้างขวาง นั่งอีกคนยังได้เลย ค่ะ”

พันทิพย์เป็นผู้ตอบ แม้จะนึกแปลกใจว่าเหตุใดลิตางค์ถึงนั่งเบียดมาทางเธอนัก เป็นเพราะนั่งไม่สะดวก หรือหวั่นไหวที่ได้นั่งใกล้คนหล่ออย่าง นกเกตน์ เอาไว้ต้องแอบถามซะหน่อยแล้ว แต่แปลกนะ ไม่รู้ว่าคิดไปเอง หรือเปล่า สองคนนี้นอกจากชื่อจะมีความหมายไปในทางเดียวกันแล้ว หน้าตายังคล้ายกันอย่างบอกไม่ถูก

ซ้ำเมื่อกี้เธอเห็นคนรูปหล่อคล้ายพูดกระซิบอะไรกับหญิงสาวรุ่นน้อง ด้วย

หรือว่าเธอตาฟาด

“น้องเดือนนั่งสบายหรือเปล่านั้น” พันทิพย์หลุดปากถามอย่างที่ใจคิด ออกไป

“สะ...สบายค่ะพี่ป้อม” แม้จะพยายามพูดปกติแต่เสียงก็อดสั่นไม่ได้

“ถ้าไม่สบายผมก็ไม่รู้จะทำยังไงแล้วนะครับ เพราะแทบจะสิงประตูอยู่แล้ว”

คนที่รู้ว่าตัวเองเป็นสาเหตุของความไม่สบายอย่างหนักหน่วงที่สุดเสียงเรียบๆ ทั้งที่ภายในนั้นเบิกบานใจอย่างยิ่งยวด ทั้งอยากพูดออกไปอย่างจิตใจคิดหนักว่า

“ถ้าจะให้สบายกว่านี้คงต้องนั่งบนตักผมแล้วแหละครับคุณลิตางค์”

“นั่นสิคะ พี่เห็นคุณหนักหน่วงนั่งชะติประตูเขียว กลายเป็นพี่นั่งสบายอยู่คนเดียว หรือว่าน้องเดือนจะเปลี่ยนมานั่งแทนพี่”

ลิตางค์เกือบจะพูดตอบรับออกไปแล้วว่าคะ แต่ไม่ทันคนที่บอกว่าแทบจะสิงประตูอยู่แล้วที่พูดออกมาซะก่อนว่า

“ไม่ต้องเปลี่ยนที่ให้อยู่ยากหรอกครับ คุณลิตางค์อดทนอีกสักหน่อยแล้วกัน ผมจะพยายามนั่งให้ตัวลึบที่สุดเท่าที่จะทำได้ครับ” คนพูดทำท่าเบียดไปทางซ้ายมือตามที่พูดทันที

“นั่นสิ เปลี่ยนที่ก็จะยุ่งยาก น้องเดือนอดทนอีกหน่อย อีกไม่นานก็ถึงแล้ว”

ลิตางค์ยังไม่ได้เอ่ยปากพูดสักคำ แต่ดูเหมือนถูกคนอื่นจัดแจงให้เรียบร้อยแล้ว แถมถ้าเธออยากเปลี่ยนที่นั่งตอนนี้ขึ้นมาจริงๆ จะกลายเป็นคนสร้างความยุ่งยากและไม่มีความอดทนขึ้นมาอีก แล้วจะให้ทำยังไงได้นอกจากพูดว่า “ไม่เป็นไรค่ะ”

และด้วยความโมโหหญิงสาวจึงเปลือยไหล่ซ้ายกระแทกไหล่ขวาคนนั่งชิดเธอจนแทบสิงที่หนึ่ง เพื่อระบายความโมโห

“โอ๊ย!”

เสียงร้องโอ๊ยของหนักหน่วงที่ดังขึ้นทำให้รถบดโอ๊ยตามขึ้นทันที

“เอ็งเป็นอะไรของเอ็ง”

“ขาขวามือเป็นตะคริว คงจะนั่งเกร็งตัวนานเกินไปมั้งครับ”

คนที่ไม่ได้เป็นอะไรแต่อยากเล่าอวยบอกเสียงอ่อย ทั้งยังแกล้งทั้ง

น้ำหนักมาทางขวามือเพื่อความแนบเนียน ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งที่คนอย่างนาเกตน์ไม่เคยทำมาก่อน

“อ้าว แล้วจะทำยังไงล่ะพี่ที่ไม่เคยเป็นซะด้วย”

สิตางค์ชำเลืองมองคนที่บอกว่าเป็นตะคริวอย่างแปลกใจ เมื่อก็เธอใช้ไหล่ซ้ายกระแทกไหล่ขวาของเขา แต่เจ้าตัวบอกว่าเป็นตะคริวที่ขาขวา มันกระทบถึงกันได้ด้วยหรือไง ไม่น่าจะ

“ถ้าเป็นตะคริวต้องค่อยๆ นวดขาข้างที่เป็นล่ะ” พันทิพย์ออกความเห็น “น้องเดือนคงต้องเป็นคนช่วยแล้วจ๊ะ พี่จะช่วยก็ไม่ถนัด”

“คงต้องขอความช่วยเหลือจากคุณสิตางค์แหละครับ นี่เป็นเพราะผมนั่งเกร็งตัวเพื่อให้คุณนั่งได้สบายจนตัวเองต้องเป็นตะคริว คงไม่เป็นการรบกวนนะครับ”

คนถูกกล่าวโทษว่าเป็นสาเหตุเหลือบมองใบหน้าของคนพูด ก็เห็นสีหน้าแฝงความเจ็บปวดของอีกฝ่ายที่มองดูแล้วน่าจะเจ็บปวดจริงๆ ไม่ได้แกล้งทำ ความสงสารพลันก่อตัวขึ้นวูบ เพราะจำได้ว่าเมื่อก่อนอีกฝ่ายเคยเป็นตะคริวและตัวเธอก็เป็นคนนวดให้ แล้วถ้าเธอปฏิเสธจะถูกคนอื่นมองว่าไร้น้ำใจ เพราะเจ้าตัวพูดออกมาปาวๆ ว่าที่เป็นตะคริวเป็นเพราะต้องนั่งเกร็งตัวเพื่อให้เธอนั่งได้อย่างสบาย

“ค่ะ คุณช่วยยัดขาออกมาหน่อยสิ”

“ครับ” คนแกล้งเป็นตะคริวยัดขาขวาออกไปทันที “ผมยัดได้ไม่มากเจ็บ”

ได้ยินเสียงอ่อยๆ ที่บอกว่าเจ็บของอีกฝ่ายยิ่งทำเอาสิตางค์ใจอ่อนยวบ แม้จะพยายามข่มกลั้นความรู้สึกที่ว่าเอาไว้ และบอกตัวเองว่ามันเป็นคนละเรื่องไม่เกี่ยวกัน แต่ดูเหมือนทำได้ยากยิ่ง มีทางเดียวคือคิดว่าเขาเป็นคนอื่นแล้วกัน เมื่อคิดได้ดังนั้นจึงเชยิบกายไปทางขวา ลงมือนวดคลึงเบาๆ ที่ท่อนขาของอีกฝ่าย ทั้งจ้องไปยังจุดที่ว่าเพียงจุดเดียว แต่รู้ด้วยสัญชาตญาณว่ากำลังถูกจับจ้องอยู่ หญิงสาวจึงแกล้งกอดมือหนักๆ ลงไปตรงจุดที่กำลัง

นวดอยู่

“โอ๊ย”

เสียงร้องของคนทีบอกว่าเป็นตะคริวตั้งขึ้น ทำเอาคนเป็นเจ้านายต้องเอ่ยมามขึ้นอีกครั้ง

“เอ็งยังไม่ค่อยยังชั่วอีกหรือซัน แต่เอ...ทำไมวันนี้รตติดไม่ขยับเอาซะเลย”

“ยัง...เลยครับพี่เอก”

นาเกศนบอกเสียงอ่อยๆ ราวกับเจ็บปวดเสียเต็มประดา แล้วเหลือบตามองหน้าผากมกกับสันจมูกโด่งสวยของเจ้าของมือนุ่มๆ ที่กำลังนวดคลึงหนักบ้างเบาบ้างแต่เน้นไปทางหนักซะมากกว่า ที่ท่อนขาขวาของเขาอย่างเอื้อเอ็นดู นึกภาวนาขอให้รตติดอยู่บนถนนอย่างนี้ไปอีกนานๆ แม้จะรู้ว่าสิ่งที่ทำลงไปเป็นเรื่องน่าละอายกับการพูดโกหกของตัวเอง

แต่เขาก็เพิ่งจะอ่านพูดโกหกก็คราวนี้แหละ และยังเป็นการเต็มใจทำไม่ใช่จำใจโกหก

“เหมือนข้างหน้าน่าจะเกิดอุบัติเหตุคะคุณเอก” นิภาภัทรที่นั่งหลังและส่งเสียงกรนมาตลอดทางบอกเสียงจ้วเจีย หลังจากเพิ่งสายตามองไปข้างหน้าอยู่ครู่หนึ่ง

“นั่นสิคะ รถหยุดนิ่งชะงักขนาดนี้น่าจะเกิดอุบัติเหตุอย่างที่หนูเล็กว่าแหละคะ แต่ก็ดีสำหรับคุณนาเกศนบะคะ เพราะว่าถ้าถึงร้านอาหารแล้วยังเป็นตะคริวก็จะลำบาก”

พันทิพย์พูดขึ้นแล้วไม่รู้ก็ยังไม่ถึงมองไปยังใบหน้าของหนุ่มหล่อก่อนจะแปลกใจเมื่อเห็นดวงหน้าของอีกฝ่ายเฉียดด้วยรอยยิ้มละไม แทนที่จะเป็นความเจ็บปวดจากการเป็นตะคริวอย่างที่ควรเป็น แต่ครั้นมองอีกครั้งก็เห็นอีกฝ่ายโน้มหน้าด้วยท่าทางเจ็บปวด จึงคิดว่าเมื่อก็คงตาผัดนั้นแหละ

“คุณนวดค่อยๆ หน่อยสิครับ นวดแรงๆ แบบนี้ผมยิ่งเจ็บ”

“คุณก็กระเถิบออกไปหน่อยไม่ได้หรือไง นั่งชะชิตแบบนี้ฉันทำไม่

ถนัด” คนนวดบ่นอย่างขัดใจ เพราะตอนนี้ท่อนขาของเจ้าตัวแทบจะขึ้น
มาเกยบนตักเธออยู่แล้ว

“ก็ข้าพผมเป็นตะคริว ขยับแต่ละทีก็เจ็บร้าวไปหมดทั้งขา คุณจะให้ผม
ทำยังไงล่ะ”

“จริงอย่างที่คุณนึกาเหตุที่ว่านี่น้องเดือน ตอนเป็นตะคริวยิ่งขยับยิ่ง
เจ็บ ต้องนวดให้อาการเจ็บคลายลงก่อน ค่อยขยับเขยื้อน” พันทิพย์พูดออก
ความเห็นขึ้น

“ไหนๆ รถก็ติดไม่ขยับแล้ว ให้หนูเลิกไปช่วยนวดแทนไหมคะ หนู
เลิกจะมีวางอันดับหนึ่งด้านการนวดเรื่องตะคริวเลยนะคะ” นิภาภัทรอาสา

“เออ...ใช่ เมื่อเดือนที่แล้วพี่ก็เป็น หนูเลิกนวดให้ไม่นานก็หายเลย”
พันทิพย์พยักหน้าเห็นด้วย ซึ่งก็ได้รับการยืนยันจากคนเป็นเจ้านายด้วย
เช่นกัน

“นั่นสิชั้น พี่ก็ลืมไปเลยว่าหนูเลิกเก่งเรื่องนี้”

“คือว่าตอนนี้ผมค่อยยังชั่วแล้วครับ” คนเป็นตะคริวปลอมรีบเอ่ยขึ้น
ทันที ทั้งยังค่อยๆ ขยับขาออกจากเจ้าของมือนุ่มๆ ที่กำลังนวดอยู่เพื่อความ
แนบเนียน พลังเบือนหน้าไปยังดวงหน้าบูดๆ แต่น่ารักนักหนาในสายตา
เขา “ขอบคุณนะครับคุณลิขิต”

“ค่ะ ช่วยขยับตัวออกไปด้วย”

“ผมเพิ่งค่อยยังชั่ว ขอเวลาหน่อยสิครับ”

“แหม พอหนูเลิกบอกจะช่วยนวดให้ เจ้าตะคริวที่เกาะขาของคุณ
นึกาเหตุรีบโบกมือลาเลยนะคะ ทำทางจะกลัวหนูเลิก” สาวร่างอ้วนพูดเสียง
กลั้วหัวเราะ

“มันค่อยยังชั่วพอดีครับคุณหนูเลิก” นึกาเหตุพูดพลาถยืมเหยๆ

“เอ...ทำไมรถยังไม่ขยับซะทีนะ” ธนบดีบ่นอุบแล้วเหมือนนึกอะไรขึ้น
มาได้จึงพูดขึ้นมาว่า “ผมเกือบลืมบอกเรื่องสำคัญกับคุณเดือน มีคนฝาก
ความคิดถึงมาให้ด้วยนะครับ”

คนถูกฝากความคิดถึงยังไม่ทันตอบ สาวช่างเจรจาอย่างนิภาภัทรก็พูดโพล่งออกมาซะก่อนว่า

“ว้าว ใครกันหนอ หรือว่าจะเป็นผู้กองรูปหล่อคนนั้น ที่มาใช้บริการให้บริษัทเราสร้างบ้านให้”

คนเป็นเจ้าของคำถามหัวเราะเสียงดังก้องรถอย่างชอบอกชอบใจ

“แหม คุณหนูเล็กนี่เดาเก่งสมกับเป็นเจ้าของกรมข่าวประจำบริษัทจริง ๆ ใช้แล้วครับ ผู้กองภาคินที่เคยใช้บริการสร้างบ้านกับบริษัทของเรานั้นแหละ ไม่รู้ประธานงานการก่อสร้างกันยังไง ลูกค้าติดใจการบริการของคุณเดือนชะงัน พอตีผมบังเอิญเจอในงานเลี้ยงแต่งงานเมื่อวาน ว่าจะบอกคุณเดือนตั้งแต่ตอนเช้าแล้วลืมซะงั้น”

“ขอบคุนค่ะคุณเอก”

สิตางค์เอ่ยขอบคุณ พลังนึกถึงนายตำรวจหนุ่มที่ถูกพุดพาดพิงถึงไปด้วย เพราะหลังจากบริษัทได้ทำการสร้างบ้านของอีกฝ่ายจนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เจ้าตัวก็ยิ่งแวะเวียนมาเยี่ยมที่บริษัทหรือไม่ก็โทร. มาหาמידได้ขาด ช้ายังมีของกำนัลมาให้อย่างสม่ำเสมอ ทำให้หญิงสาวจะไม่รู้ว่าอีกฝ่ายคิดยังไงกับเธอ

เพียงแต่สิ่งที่เธอให้ได้มีเพียงแค่อำนาจเป็นเพื่อนเท่านั้น ทั้งที่บางครั้งก็อยากจะมีความรู้สึกที่มากกว่านั้นให้แก่ใครสักคน แต่ไม่เคยทำได้ดังที่คิดเลยสักครั้ง

สิตางค์มีความรู้สึกว่า คนที่ก่อนหน้านี้ยังนั่งเบียดเธอจนแทบชิต และบอกว่าเพิ่งค่อยยังชั่วจากการเป็นตะคริว ขยับตัวห่างออกไปจนแทบจะสิ้นประตูอย่างทีพูดปาวๆ แต่ก็ทำให้เธอรู้สึกหายใจคล่องขึ้น

“แสดงว่าพนักงานของบริษัทเราเสน่ห์แรงนะครับพี่เอก”